

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

BOHÉM
JIŘÍ JANOUŠEK

LISTOPAD 2014 / ZDARMA

9 771805 254004

29

TÉMA SONDA MEZI
ŽENY-FOTBALISTKY

EXTRA LIGA FIREM
2015

LEGENDA FRANTIŠEK
SVOBODA

FOOTBALLMANIA, A.S.

str. **2–5**

ROZHOVOR

FOTBALOVÝ BOHÉM
JIŘÍ JANOUŠEK

str. **14–15**

LEGENDA

FRANTIŠEK ŠVOBODA
A JEHO PUMELICE

str. **24–25**

KLUB

KDYSI ÚSPĚŠNÝ XAVEROV
ZNOVU NA SCÉNĚ

EDITORIAL

Vážení fotbaloví příznivci,

věřte nebo ne, úsilí Pražského fotbalového svazu má mezinárodní přesah. Není to sice žhavá novinka, nicméně každé ocenění od UEFA potěší, a je-li za snahu věnovanou mládeži, tak samozřejmě dvojnásob.

Projekt Tour de club, o němž vás pravidelně informujeme nejen prostřednictvím Speciálu, ale i na internetu, byl v probíhající době významně „pochválen“. Pozornost si ovšem zaslouží i další akce, které PFS vytváří, a nebylo by fér velebit jen jednu. Neberte nám naši hru, Létající trenéři nebo Dětský fotbalový pohár jsou bezesporu také zajímavé. A prospěšné!

A právě další ročník DFP se rozjede v roce 2015. Půjde už o páté opakování dlouhodobé soutěže pro žáky a žákyně I. a II. tříd základních škol, jejímž cílem je přilákat nové tváře do světa fotbalu. Vím, jsem jako kolovrátek, ale znovu vyzývám zástupce klubů, aby si vyhledali jednotlivé turnaje (kvalifikaci, semifinále, finále) a zařadili je do svých diářů. Jednodušší možnost, jak získat hráče, mít nebudete! A jak známo, bez mládežnické základny fotbal dělat dlouhodobě a kvalitně nejde.

Hezký zbytek podzimu!

Lukáš Vrkoč
editor

POD PALBOU

str. **6**

ROZHODČÍ PATRIK GUNITŠ

TÉMA

str. **8–9**

ŽENSKÝ FOTBAL NA DUKLE

ZAJÍMAVOST

str. **10**

OCENĚNÍ OD UEFA

EXTRA

str. **12–13**

LIGA FIREM 2015

MLÁDEŽ

TALENT PETR PROCHÁZKA

str. **16**

NOVÝ PTM MILAN TITĚRA

str. **18–19**

TRÉNINK

str. **20–21**

HLAVIČKOVÁNÍ

HISTORIE

str. **22–23**

ZELENOBÍLÁ MARNOTRATNOST

HOBBY

str. **26–27**

MARTIN HORVÁTH Z DÁBLIC

FOTO MĚSÍCE

str. **28**

+ WEB PFS

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK V. – LISTOPAD | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P.O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč

| SPOLUPRACOVNÍCI: Jakub Masák (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jiřík st. a Pavel Slaviček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Antonín Plachý | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. ISSN 1805–2541

| FOTO NA OBÁLCE: Ondřej Hanuš

ROZHOVOR

BRANKÁŘI SI NA MĚ MUSEJÍ DÁVAT POZOR! I TI VLASTNÍ...

JE LIBO GÓL Z POLOVINY HŘIŠTĚ? JIŘÍ JANOUŠEK Z HÁJŮ
UMÍ TUHLE DISCIPLÍNU DOKONALE. PRO SPECIÁL VYPRÁVÍ
O VLASTNÍ BRANCE Z 50 METRŮ I O SVÉM TĚŽKÉM OSUDU

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ HANUŠ, PAVEL JIŘÍK ST.

Tomuto souboji určitě předcházelo
cośi fotbalového od Jiřího Janouška.

V hodnocení trenérů a novinářů, kteří píšou o Pražské teplečské přeboru, se pravidelně umísťuje na čelních pozicích. Když má záložník Hájů JIŘÍ JANOUŠEK den, těžko mu někdo sebere míč, navíc umí vymyslet zcela nečekané věci. A to doslova. Kromě parádních kolmic, zasekávání či patiček proslul také tím, že rád zkouší přehazovat brankáře z velké dálky. Nedávno se mu to proti Libuši (4:1) povedlo dokonale. Jen jeho rána z 50 metrů měla malý nedostatek: mířila do vlastní branky.

■ **Vlastní gól z poloviny hřiště jsem viděl jen jednou v životě, dal si ho před lety teplický Pavel Verbíř na Žižkově. To se jen tak nepovede...**

Taky doufám, že už se mi to nikdy nepovede. (směje se) Běžel jsem zpátky, byl závěr utkání, už jsem nemohl a hlavou mi proběhly dvě myšlenky: buď si vzít balon pro sebe, jak jsem zvyklý, nebo dát malou domů, protože jsem toho měl už vážně dost. Zvolil jsem druhou možnost, ani jsem do míče nedal moc velkou ránu, ale hned jak se vznesl, říkal jsem si: „Ono to snad zapadne za brankáře.“ A taky že jo.

■ **Co bylo pak?**

Ty kecy spoluhráčů... Někdo hned volal na kameramana, jestli to má natočené. Taky jsem slyšel, že se to pošle do televize Nova do Borce na konec. Já tomu říkám Blbec na konec, což na tenhle případ pasovalo dokonale. Všichni na hřišti se smáli, já taky. Co jsem měl dělat? Už bylo pozdě a vrátit se to nedalo.

■ **Váš vlastní gól se v závěru sportovních zpráv na Nově opravdu nakonec objevil. Viděl jste se v televizi?**

Já se na Novu nedívám, ale byl jsem zrovna u tety, která měla Novu puštěnou, a najednou jsem v upoutávce na sportovní zprávy slyšel svoje jméno. Tak jsem vykřikl, že to tam fakt kluci poslali. Teta vyskočila, málem dostala infarkt, hned mi volal kamarád z malého fotbalu. Chtěl jsem mu něco říct, ale rychle položil, že to musí rozslat, aby se na mě dívali i ostatní.

■ **Jaké to bylo vidět se v televizi v takové situaci?**

Je to zajímavé, ale jelikož to bylo v souvislosti s takovým gólem, tak nic moc. Na druhou stranu: nikde nebyla moje fotka, znají mě jen lidi, kteří se pohybují kolem pražského přeboru, takže nic hrozného.

■ **Díval jsem se, že jste ten gól sám dával na váš Facebook. Zdá se, že jste byl nad věcí, ne?**

Jasně, je mi to jedno. Dal jsem to tam, ať se lidi podívají. Dostal jsem

kdo použije, ale tak to má být. Je to sranda.

■ **Budete ještě někdy dávat malou domů?**

Klidně. Trenéři mi vyčítají, že se nevracím, tak jsem jim teď odpověděl: jednou se vrátím a podívejte se, jak to dopadlo. (směje se) Když dám gól z půlky do správné branky, tak to moc nikoho nezajímá, ale tohle se za pár dní dostane do celé republiky...

■ **To jsem se právě chtěl zeptat: jste vyhlášený tím, že zkoušíte brankáře soupeře zaskočit střelou z poloviny hřiště. Sám jsem viděl, jak jste takhle dal gól ČAFC.**

A předtím taky Uhřetěvesi, plus ještě jeden, to už ani nevím, proti komu to bylo. Takové věci mě lákají. Jsou to rozdílové věci, jak říkal náš bývalý trenér pan Slabý, asi to mám v sobě. Málokdy dám přihrávku na metr, vy-

**„Rubrice Borec na konec na Nově říkám
Blbec na konec, což na tenhle
případ pasovalo dokonale.“**

spoustu zpráv, trenéři na Hájích mi říkali, že jim volají lidi a smějí se, co že nás to tady učí.

■ **Co vám řekl brankář Martin Tlustý, jehož jste pár desítek vteřin před koncem připravil o čisté konto?**

On na statistiky nehraje, nic mi neřekl, je to strašně hodný kluk. Aspoň jsem splnil normu, protože my jsme na Hájích na vlastní góly experti, dáváme si je často.

■ **Myslíte, že si vás díky tomuto momentu budou lidé dlouho pamatovat? Přece jen je takový vlastní gól poměrně výrazná věc.**

Asi jo, když to bylo i na té Nově. Dodnes to kolem sebe poslouchám, takže se to se mnou potáhne. Souhlasím, že tohle se jen tak nevidí. Počítám s tím, že to proti mně ně-

mýšlím těžké pasy, to mě baví. I tohle je poměrně těžká věc.

■ **Trénujete nějak přehazování brankářů z dálky?**

Na tréninku kopeme na břevna ze všech pozic, i z půlky. Nemůžu říct, že bych vyhrával, ale zkouším to.

■ **Přitom jste jeden z nejtechničtějších hráčů přeboru. Nezapomenal jsem, že byste měl nějaký výjimečný nákop. Uniklo mi něco?**

To každopádně nemám. Když vystřelím, bolí to spíš mě. (směje se) Já nad tím nijak zvlášť nepřemýšlím, prostě to najednou udělám.

■ **Takže vzkaz pro přeborové brankáře: Pozor na mě, můžu vám dát gól i z padesáti metrů!**

No, to je, ale i pro našeho Mártýho. (směje se)

■ **Je to trochu klišé, ale docela mi zapadáte do definice „fotbalový básník“. Souhlasíte?**

Nechci se tak nazývat, ale fotbal hraju vyloženě pro zábavu, snad to tak i vypadá.

■ **Tak to zkusím jinak: fotbalový bohém?**

Asi jo, to spíš. Nejsem úplně ortodoxní typ fotbalisty.

■ **Souhlasím. Pamatuji si zápas, v němž jste šel v poslední minutě za nerozhodného stavu sám na brankáře a chtěl jste ho z vápna přehodit lobem, jenže on zůstal stát. Pamatujete si to?**

Pamatuju, tohle přesně mě asi vystihuje. Neřešil jsem, jaký je čas a stav, chtěl jsem to vyřešit pěkně. Čekal jsem, že gólman spadne, pak by mi každý říkal, jak to byl pěkný gól, takhle jsem byl za blbce. Taky jsem po zápase tomu gólmanovi říkal: „Máš spadnout, ne?“ (směje se)

■ **Dá se tedy s nadsázkou říct, že potřebujete mít míč na polovině hřiště a pak je to pro vás ta pravá šance? Vy totiž moc často nastřílíte, že?**

No, nestřílím téměř vůbec. Radši nahraju, aby to hezky vypadalo, chci mít ty góly vykombinované.

■ **Vám se góly za vápnem nelíbí?**

Ale to víte, že se mi líbí, přesto radši nahraju. Mám z gólu po pěkné akci lepší pocit. Nebo dorážky do prázdné branky – na takovém gólu nemá člověk žádnou zásluhu. Já bych tam radši měl brankáře a zasekl mu to.

■ **Baví vás vůbec dávat góly?**

Že bych šel vyloženě za gólem, jako to mají někteří kluci, to ne. Není to ve mně. Víím, že je to pro ofenzivního hráče škoda, kdybych měl větší touhu dávat góly, byl bych asi komplexnější. Ofenzivní záložník by měl mít dobrou střelu, to je u mě nula.

■ **Zase máte jiné přednosti. Třeba jsem vás nikdy neviděl zakopnout míč jen tak, abyste o něj nepřišel, ▶**

všechno se snažíte řešit fotbalově. Na to se hezky dívá.

Míč do autu bych nikdy nezakopl, ani kdybych byl poslední před prázdnou brankou. Víím, že to asi taky není dobře, ale baví mě vymýšlet klíčky, zasekávačky, uličky a takové věci.

■ **Nejsou už někdy spoluhráči na vaše klíčky hákliví?**

Možná jo, ale najevo mi to nedávají. Občas zkazím jako každý, ale jak už jsem říkal, snažím se o těžké příhrávky. Na hřišti to možná vypadá, že nejsem moc týmový hráč, ale jsem. A hodně. Tohle je můj styl, kterým se snažím pomáhat týmu – abych vymyslel nějakou nadstavbu, když se to ani nečeká.

■ **Taky se vždycky těším, co vymyslíte...**

Ale já vážně nehraju fotbal prvoplánově tak, aby se na mě jen hezky dívalo, snažím se hrát, jak nejlépe umím, aby to pomáhalo Hájům. Někdy to vypadá, že něco dělám jen na efekt, ale tak to opravdu není.

■ **Jak často slýcháte, že byste měl na vyšší soutěž?**

S panem Slabým si pořád volám a nedávno jsme řešili, jestli bych měl na ligu.

■ **K čemu jste došli?**

Že v lize je úplně jiná příprava na zápasy, videa, tím bych byl pro soupeře mnohem lépe čitelný. Rozdíl by byl také v tom, že bych všechno musel dělat v úplně jiné rychlosti než v přeboru. Když člověk hraje Hanspaulku proti ligovému hráči a je lepší než on, tak mu to v hlavě hlodá. Ale třeba k tomu zápasu přistoupil ten kluk z ligy napůl, to nevíte. Dokud to nezkusíte, nedá se to hodnotit. Do 25 let jsem měl dost těžký život, sám jsem si ho dělal těžký. Do té doby jsem na nejvyšší úrovni určitě neměl, a nemám na ni ani teď. Myslím, že bych to nezvládl hlavně hlavou. Nové prostředí, noví lidé, to nemám rád. Často slýchám, že jsem hloupý, protože jsem to nezkusil, teď už je ale pozdě. Já třeba nikdy neměl konkrétní nabídku výš. Pepovi Bičaníkovi třeba volají kluby, že ho chtějí, mně takhle nikdy nikdo nevolal.

„Na ruletě jsem měl půl milionu, ale řekl jsem, že buď milion, nebo nic. Dělal jsem kravinu.“

■ **Zmínili jste těžké životní časy. Můžu se zeptat, co tím myslíte?**

Měl jsem jen mámu, tátu jsem nikdy nepoznal, což na mě zrovna ve fotbale mělo velký vliv. Chyběl mi někdo, kdo by se mnou na fotbal chodil, třeba mi i poradil, taky tvrdá ruka, protože jsem dělal kravinu. Do sedmi let jsem žil u tety v Brně, máma byla často v práci. Těžké období pro mě bylo, když mi pak máma umřela. Hrál jsem automaty, chodil na ruletu. Na té jsem měl jednou půl milionu, ale místo toho, abych vzal peníze a šel, řekl jsem, že buď milion, nebo nic. Kouřil jsem, čehož jsem se naštěstí zbavil a přestal. Byla to hrůza. Z té doby mám hroznou pověst, kterou se snažím odbourat.

■ **Daří se vám to?**

Spoluhráč Pepa Bičaník mi dohodil práci. Jeho kamarád si založil firmu, která vyrábí a rozvází hummus – pomazánku z cizrny. Už to nestíhal sám, potřeboval řidiče. Pepa mu říkal, ať mě zkusí, ale že za mě neručí, což vystihuje moji pověst. Řídím teď dodávku a беру to zodpovědně. Myslím, že je se mnou šéf spokojený. Jak jsem někdy nervní na hřišti, tak za volantem vůbec. Najezdím dva tisíce kilometrů za týden, takže je jasné, že si občas něco řeknu, ale za celou dobu jsem nezatroubil. Jsem klidný řidič.

■ **Když se vrátím k fotbalu, tak se mi na hřišti zdáte hodně náladový. Sedí to?**

KDO JE JIŘÍ JANOUŠEK?

Narodil se 3. prosince 1983, dlouhodobě patří svým herním projevem k nejvýraznějším hráčům Pražská teplárenská přeboru. Technický střední záložník má hodně rád míč a těžko se od něj odděluje. Ač mívá výborné hodnocení, nikdy nezkusil fotbal na vyšší úrovni. Na vině jsou i jeho obavy ze změny prostředí. Na Hájích je už 24 let!

Náladový jsem byl, to je pravda, ale už to neplatí.

■ **Vždycky jste se mi zdál poměrně dost háklivý na kritiku.**

To jo, ale opravdu si myslím, že se lepším. I směrem k rozhodčím. Když jsme s Hájemi začínali v roce 2006 v přeboru, bylo z mé strany v tomhle směru všechno špatně. Víím, že to mají rozhodčí těžké, já bych to nemohl dělat. Byl jsem hrozný, uznávám, ale teď se lepším a myslím, že jsem s rozhodčími v klidu.

■ **Ale když někdo ze spoluhráčů nakopne míč, tak v podstatě přestáváte hrát a zle se na něj díváte. Proč?**

To máte pravdu. I trenér Procházka říká, ať to kluci vzadu nakopnou, když to mají těžké. A Vojta Vlasák na to reaguje, že by to klidně nakopl, ale nedělá to, protože bych mu pak vynadal. Má pravdu, i když mu to říká trenér, stejně bych mu za nakopnutý balon vynadal. (směje se)

■ **Taky mi někdy přijde, že působíte hodně ležérním dojmem, což vašemu projevu nepřidává. Třeba ty vaše věčně spadlé miniaturní chrániče... Co vy na to?**

Chrániče mi vadí, nejradši bych hrál bez nich. Možná působím ležérně, ale rozhodně nic neflákám. Dřív jsem hrál Hanspaulky, futsaly, chodil jsem na všechny tréninky a zápasy, pak jsem ještě běhal, což byla chyba. Až s věkem jsem poznal, že potřebuju víc odpočívát. Ale i s tímhle stylem je zajímavé, že jsem nikdy nebyl vážně zraněný. Myslím, že mi výrazně pomohla gymnastika, kterou jsem díky tetě dělal. Ve fázi od 15 do 22 let jsem se vůbec neprotahoval, ale teď se protahuju jednoznačně nejvíc z týmu, tělo si ty gymnastické základy pamatuje a pomáhá mi to. Myslím, že to má vliv i na ta zranění.

■ **Dřív jste o sobě říkal, že jste před zápasy nervózní. Platí to stále?**

Už ne. Kdybych šel do jiného týmu, nervózní bych byl, ale na Hájích je to pro mě známé prostředí a jsem v klidu.

■ **Ale třeba penalty nekopete. Proč?**

Na ně já nebyl nikdy, tam asi nějaká tréma bude. Vím, že bych to měl kolikrát vzít na sebe, když třeba prohráváme, ale někdy bývám odevzdaný. To je moje mínus, uznávám. To samé platí o penaltách, nejsem typ, že bych to v takových okamžicích bral na sebe se vším všudy.

■ **Pokud by to tak bylo, možná už byste hrál výš, ne?**

Asi máte pravdu. Ale tohle už se nemění. Nekopu ani trestňáky, možná na to mám techniku, ale nedokážu dát střele tu správnou razanci. Nejsem na přímáky dobrý.

■ **Jak berete hlasy, že Háje hrají dlouhodobě pohledný fotbal, který ale nepřináší výsledky? Mezi špičku přeboru se vám nikdy nepodařilo ani nakouknout.**

Hrajeme asi hezky, ale musíme si přiznat, že na první místo to od nás asi nikdy nebude. To neumíme. Ale vlastně jsem za to rád.

■ **To mi vysvětlíte...**

Nechci, abychom hráli nějaký účelný fotbal. Nemohl bych být v týmu, kde se zápasy vyhrávají 1:0 gólem z náhodné akce. Takový fotbal by mě nebavil, když to nedělám pro peníze. Ano, je hezké vyhrát, zakřičet si v kabině, ale radši párkrát prohráju, než jen bránit výsledek.

■ **Největšího úspěchu Háje dosáhly na konci minulé sezony, kdy jste vy-**

hráli Pohár PFS. Byla to vaše nejemotivnější chvíle v klubu?

To každopádně. Do přeboru jsme postoupili před osmi lety, to už odeznělo, finále poháru bylo skvělé, fakt vynikající zážitek. Na Žižkově bylo sedm stovek diváků, dotáhli jsme dvougólový náskok Tempa a vyhráli na penaltu. Po zápase jsem říkal, že lepší zápas už na Háji nezažiju a můžu skončit.

■ **Vy jste nikdy nehrál za jiný klub, že?**

Jsem klubista. Když jsem přijel z Brna, tak všichni mámě říkali, ať mě dá někde na fotbal. Šel jsem na Chodov, kde byla škvára, a to byla sranda. Od přípravy po muže tam všichni trénovali dohromady. Byl jsem tam jednou a už se nikdy nevrátil. Někdo nám doporučil Háje a tady jsem vydržel. Měl jsem nabídky jít do nižších soutěží za peníze, ale nešel jsem, i když jsem je potřeboval.

■ **Máte rád klubisty?**

Jasně, třeba Raúla, úplně mě vytočili, co s ním udělali v Realu, že musel odejít. To byl můj oblíbený hráč. Nebo stoper Maldini.

■ **K tématu oddanosti Hájem mě napadá i otázka na to, že už několik let hrajete na umělé trávě. To vám nevadí?**

Když jedeme ven, tak chceme hrát na přírodní trávě. Není to tak, že

Jirka v typické akci s protivníkem za zády

bychom chtěli být jen na umělce, i když uznávám, že pro náš herní styl je umělka asi lepší. Přece jen nejsou trávníky v přeboru úplně rovné.

■ **V zimě je umělá tráva fajn, ale neštve vás na ní hrát v letních paráích?**

Nevadí mi to. Mám to radši, než když prší. Pak to hodně klouže a špatně se mi dělají kličky.

■ **Co vůbec říkáte obecně úrovni přeboru? Působíte v něm už dlouho, takže můžete hodnotit.**

Jsou v něm velmi dobří hráči, třeba Petr Viktorin z Třeboradic je opravdu výborný. O kvalitě přeboru svědčí i to, že je v něm dost kluků, kteří hráli ligu, ale někdy nejsou tak výrazní. Otázka je, jak k tomu přistupují. Celkově je přebor dobrá soutěž ve všech směrech.

INZERCE

kasa.cz
jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně
internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE**
můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

POD PALBOU

METEOROLOG

ROZHODČÍ PATRIK GUNITŠ V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Po prvním zápase chtěl s kariérou rozhodčího seknout. Neudělal to... A tak jméno PATRIK GUNITŠ můžete vidat v nominacích na víkend i ve fotbalových referátech. Mimo jiné si myslí, že i vzhled arbitra je důležitý.

■ **Prozradte něco o sobě... Co děláte, kde jste studoval, jaké máte koníčky?**

Momentálně jsem studentem třetího ročníku Matematicko-fyzikální fakulty UK na katedře meteorologie. Moje velká záliba je zkoumání vědeckých poznatků spojených s mým oborem, proto také rád cestuji a poznávám svět v globálním měřítku a stále se snažím o jeho pochopení v samotné podstatě.

■ **Kde a jak jste se dozvěděl o možnosti stát se rozhodčím a jak dlouho trvalo, než jste poprvé pískal?**

Velkou inspiraci jsem získal u kamaráda, který dříve působil jako rozhodčí v Moravskoslezském kraji. Řekl jsem si, že dělat rozhodčího je velice zajímavá záliba, a tak jsem chtěl zkusit tuto činnost i já. Přihlásil jsem se tedy do akademie fotbalových rozhodčích, absolvoval pár seminářů a po několika měsících bylo přede mnou první utkání.

■ **Jak se udržujete v kondici?**

Tak jako většina lidí v mém věku, stále žiji v domnění, že svou kon-

dici udržovat nemusím. Vždy jsem přece fyzické testy zvládl a ani při utkání jsem problémy neměl. Ovšem roky utíkají nebezpečně rychle a já se pomalu začínám probouzet z tohoto naivního snu, a tak se snažím pravidelně běhat, chodit do posilovny nebo si s kamarády zahrát fotbal.

■ **Kam se chcete jako rozhodčí dostat a co vás k tomu motivuje?**

Myslím, že každý rozhodčí v rozkvětu s relativně nízkým věkem nemá nízké cíle. Na druhou stranu jsem realista a vím, že cesta nahoru je velmi trnitá a hrbolatá. Většina rozhodčích by si jistě přála řídit utkání ve vyšších soutěžích, a kdybych řekl, že já do té většiny nepatřím, lhal bych. Obrovskou motivací je rozhodně fotbalově vyvinutější hra, větší váženost rozhodčích samotnými kluby a samozřejmě také pocit, že člověk v životě něčeho dosáhl.

■ **Charakterizujte svůj styl psaní...**

Vždy je potřeba svůj um a zkušenosti naladit na konkrétní utkání.

Snem rozhodčího je pro zatraktivnění fotbalu nechávat hře plynulý průběh, poskytovat výhody, rozdat minimum karet. Nicméně, bohužel ne vždy jsou hráči naladěni na stejnou notu. Co se týče mě osobně, vždy se snažím dovést utkání s nejlepším svědomím k co nejzdařnějšímu konci tak, abych odcházel ze stadionu s dobrým pocitem, že jsem pro utkání udělal maximum.

■ **Řekl jste si někdy po utkání větu: „To byl můj poslední zápas!“ Kolikrát a proč?**

Ano, řekl, a paradoxně hned po svém prvním utkání, kdy jsem dostal důvěru řídit I. třídu staršího dorostu. Na hřišti jsem se cítil téměř jako holub mezi dravci. Ještě aby ne, když jsem byl nejmladším aktérem na hrací ploše. (směje se) Nervozita přetékala povolené maximum a mně se povedlo otočit pár faulů, o vzhazování ani nemluvě. I přes veškeré přesvědčování hráčů, že bych se na to měl vykašlat, jsem v sobě našel vnitřní sílu a pokračoval jsem dál.

■ **Jakou radu byste dal začínajícím rozhodčím?**

Z vlastní zkušenosti vím, že začínající rozhodčí by rozhodně měl naslouchat radám zkušenějších kolegů, sledovat výkony sudích ve vyšších

soutěžích a vždy si od nich převzít to, čím každý jednotlivec disponuje. V neposlední řadě aby chodili na utkání připraveni a během něho se chovali, i přes veškeré nevole klubů, slušně a rozvážně. ■

KOLEGA VOJTĚCH OPOČENSKÝ SE PTÁ...

■ **Myslíš si, že má něco společného fyzický vzhled rozhodčího s jeho úspěchem na hrací ploše?**

Rozhodně si myslím, že vzhled rozhodčího, respektive jeho upravenost, může hrát velkou roli v osobnosti. Samotní hráči vycítí, že pokud rozhodčí vypadá dobře, ať už díky upravené tváři nebo elegantnímu oblečení, roste jeho autorita a respekt. Ovšem více než vzhled má hlubší význam vystupování a jednání rozhodčích.

ZEPTAJTE SE KOLEGY JIŘÍHO KALCOVSKÉHO Z PŘÍŠTÍHO DOTAZNÍKU NA COKOLIV!

■ **Co si myslíš, že dokáže kromě chybějících nadávek rozhodčího potěšit na hrací ploše?**

DLAŽDIČSKO ASFALTÉRSKÉ PRÁCE

• chodníky • vozovky • pěší zóny

**REKONSTRUKCE
OPRAVY
VÝSTAVBA**

**ASFALTÉRSKÉ
PRÁCE**

opravy výtluků
a pokládky
souvislých ploch
litým asfaltem
i obalovanou drtí
(živicí)

Vesele si šlapu po chodníku z DAPu

Sarajevská 17, Praha 2, 120 00, tel.: 222 560 202, fax: 222 560 404
e-mail: dap@mbox.vol.cz, www.dap.cz

TÉMA

KDY ZASTÍNÍ CHLAPY?

ŽENSKÝ FOTBAL JE (NEJEN) NA DUKLE NESMÍRNĚ POPULÁRNÍ, ZVĚTŠUJÍ SE VÝBĚRY I CÍLE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: DUKLA PRAHA, A. S. – ŽENY

Na Dukle mají téměř kompletní složení týmů. Z dívek!

Není to tak dlouho, co se fotbalisté dívali na své ženské kolegyně skrz prsty. Dnes je vše jinak. Řady slečen, které si zamilovaly balon, neustále rostou a s tím i počty a cíle dívčích klubů. Zářným příkladem je Dukla Praha, kde se během necelých deseti let zformoval úspěšný a uznávaný a ŽENSKÝ KLUB. Díky kvalitní práci s mládeží, na kterou tu sázejí, se s trochou nadsázky nabízí otázka: „Kdy holky zastíní chlapy?“

Historie FK Dukla Praha ženy se začala psát v roce 2006 ve vesnici Struhařov nedaleko Říčán. Zde se fotbalovému nadšenci Miroslavu Mrázkovi podařilo dát dohromady dostatek dívek pro založení týmu. „Pan Mrázek reagoval na situaci, která panovala v širokém okolí. Tedy že tu žádný ženský tým neexistoval,“ prozrazuje Ondřej Havlas, manažer ženského fotbalu na Dukle a trenér tamního výběru U-19.

PŘES NUSLE NA DUKLU

V tom, že se v okrese Praha-východ vytvořil první dívčí mančaft, měly prsty i jeho zakládající členky Iveta Horáčková a Lucie Buchtová. „Obě do té doby hrály za místní žáky, ale časem jim věk a hlavně pravidla nedovolovaly v mužském týmu pokračovat,“ vysvětluje Havlas.

Z důvodu dostupnosti, kapacity, lepšího zázemí a také požadavků hráček se klub v roce 2006 přesunul pod FK Říčany. Následně se přihlásil do soutěže žen pod vedením tehdejšího ČMFS. První sezonu dívky neodehrály špatně, udržely se v horní polovině tabulky. Další rok na jaře od týmu odešel

Miroslav Mrázek a jeho místo trenéra a vedoucího mužstva převzal Ladislav Vejvoda a po něm Ondřej Havlas. V červnu 2009 ukončily Říčany svou činnost a přesunuly se do Nuslí pod místní SK. Hlavní roli v tom hrála lokalita, která nalákala více hráček.

Důležitým mezníkem byla sezona 2010–2011. Hráčky Nuslí tehdy vybojovaly postup do II. ligy. „Velkou zásluhu na tom měl příchod druhého trenéra Jana Podoláka. A zároveň se naskytla možnost hrát vyšší ligu v novém prestižním týmu,“ upozorňuje Ha-

vlas, že fotbalistky začaly po dohodě s Duklou Praha hrát II. ligu na Julisce. V této soutěži působí dodnes, ovšem cílem je postup o patro výš.

PRÁCE S DĚTMI JE PRIORITY

Počet ženských výběrů by Dukle mohly závidět i leckteré pražské mužské kluby. „V současné době máme dva týmy dospělých žen, A-tým hraje druhou ligu a B-tým třetí divizi. Dále je tu několik mládežnických kategorií, pod které spadají týmy dorostenek, žákyň

a přípravky. Od ledna bychom se chtěli přiblížit k téměř kompletní struktuře mládeže tím, že vytvoříme starší žákyně a mladší žákyně,“ plánuje sekretář mládeže žen Tomáš Kupka. Na Dukle se dlouhodobě zaměřují hlavně na práci s dětmi, která se –

podobně jako v mužském fotbale – ukázala jako stěžejní. „Především v posledním roce se snažíme stabilizovat celou mládež a dále ji rozvíjet, na což poukazuje narůstající počet kategorií. Nezapomínáme ale ani na A-tým, se kterým chceme tuto sezonu postoupit do první ligy,“ prozrazuje Havlas.

O tom, že mládež je pro klub prioritou, svědčí i četné kempy a nábor. „Před rokem jsme s nimi začali velice aktivně. Díky těmto akcím se dostáváme do povědomí široké veřejnosti a dáváme možnost mladým dívkám vyzkoušet si fotbal,“ popisuje Havlas. „Nábory probíhají formou spolupráce se základními školami Prahy 6. Každý měsíc navštívíme jednu ze škol, kde holčákům nejprve představíme ukázkový trénink a poté hrají miniturnaj,“ doplňuje ho Kupka.

„Kempy jsou zaměřeny na fotbalistky nejen z Prahy, ale z celých středních Čech. Jednou z velkých blížících se akcí je vícedenní kemp, který se koná v červenci nedaleko Plzně. Jsme otevření všem zájemkyním, informace mohou najít na našem webu a na Facebooku,“ láká Tomáš Kupka. „Ženský fotbal na Dukle se neustále rozrůstá a věřím, že v tom budeme nadále pokračovat. A nejen my, ale všechny pražské kluby, které se pustily do ženského fotbalu,“ vzkazuje široké veřejnosti. Berte fotbalistky vážně! ▶▶

HOLKY MUSEJÍ HRÁT S KLUKY

Obě hrají za Duklu, studují a navíc trénují tamní mládežnické výběry. Dvacetiletá Lenka Toťová (členka užšího kádru A-týmu) a o dva roky mladší Zuzana Košťáková (stále ještě dorostenka) však všechny své aktivity dokážou díky lásce k fotbalu skloubit.

■ Jak zvládáte všechno stíhat?

Lenka: Jelikož máme na starosti malé děti, tak je to vcelku jednoduché. Musejí trénovat v adekvátním čase jejich věku, aby stíhaly školu, úkoly a večerníček. (směje se) Naše tréninky na to pak navazují. Přízrůsobot si rozvrh ve škole bývá občas už trochu složitější.

■ Ženy-fotbalistky mají vlastní soutěže, platí to i u těch nejmenších?

Zuzana: My v přípravce trénujeme ve skupinkách malé holky ve věku od 6 do 10 let, které jsou v soutěži s kluky.

■ To neříkáte zrovna šťastně. V čem je problém?

Lenka: V tom, že s přibývajícím věkem stoupají rozdíly mezi kluky a holkami. Pro holky je tak lepší zařadit se do dívčí kategorie. V tomhle ohledu je Praha tak trochu průkopníkem, když toleruje dívčí týmy ve svých soutěžích.

■ Takže Prahu lze brát jako vzor ženského fotbalu?

Lenka: Praha, místní kluby a Pražský fotbalový svaz se vždy snažily vytvořit špičkové podmínky pro fotbal. Důležitý je podle mě i projekt PFS „Neberte nám naši hru“.

Zuzana: Souhlasím. Nikdy se nám nestalo, že by se někdo díval na náš dívčí tým skrz prsty.

■ Ve všech výběrech Dukly dívky několikanásobně převyšují počty kluků. Čím to je?

Lenka: Pominu-li podporu samotného klubu, pak je to přístup trenérů a celé ženské sekce. Snažíme se, aby holky fotbal bavily. Ale velkou část na rozvoji mládeže mají i naše projekty, na kterých intenzivně pracujeme. Patří mezi ně kempové a náborové akce, které má na starosti sekretář mládeže žen. Ty probíhají formou spolupráce se základními školami na Praze 6 a jsou určeny především pro dívky z prvního stupně.

Zuzana: Mě osobně nejvíc potěší, když přijde hráčka a řekne, že by chtěla přivést kamarádku ze školy, protože ji to na Dukle baví.

■ A to všechny holky hrají zápasy?

Zuzana: Ano, všechny u nás mají dost příležitostí hrát utkání. Kromě těch mistrovských se účastníme řady přáteláků s klíčovými týmy a v zimě plánujeme účast na několika halových turnajích. Potěšilo nás, že některé kluby nás samy oslovily s tím, že by nás rády přivítaly

Zuzana Košťáková

na svém turnaji. To určitě potvrzuje, že je v Praze o ženský fotbal zájem.

Lenka: Herního vytížení mají fotbalistky díky přátelským utkáním a turnajům dostatek. Je ale nutné doplnit, že v ženském fotbale je možnost většího počtu střídání

oproti mužským soutěžím. Navíc od příští sezony doplníme mládež o tým mladších žákyň a budeme tak mít kompletní strukturu mládeže. Jednou z motivací pro holky je prosadit se do budoucna v našem A-týmu žen. ■▶

ŽENSKÝ FOTBAL V PRAZE

Ženský fotbal, to není jen Sparta či Slavia, které nedávno vypadly z Ligy mistrů. V Praze je několik dalších dívčích týmů, které reprezentují metropoli v celostátních soutěžích. Ty v Praze neřídí Pražský fotbalový svaz, ale Komise fotbalu žen FAČR. Pod ní spadá i řízení soutěží v jiných regionech ČR – I. ligu žen, České fotbalové ligy žen (II. liga v Čechách)

a Moravské fotbalové ligy žen (II. liga na Moravě). Existují samozřejmě i divize a mládežnické výběry, pod Komisi fotbalu žen FAČR pak spadá i Pohár Komise fotbalu žen. Pražské kluby se účastní všech soutěží. První ligu hrají Sparta, Slavia a Bohemians 1905, ČFL Dukla Praha a Ďáblice a v divizích reprezentují mimo jiné Zlíchov, Braník a Dukla JM. ■

Vezmou si z poctivé práce na Juliusce příklad i další týmy?

ZAJÍMAVOST POTĚŠENÍ OD UEFA

PROJEKT TOUR DE CLUB BYL OCENĚN V RÁMCI EVROPY

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV

Mládežnické projekty Pražského fotbalového svazu mají smysl! Důkazem je ocenění, které přišlo s podpisem Michela Platiniho k rukám generálního sekretáře FAČR Rudolfa Řepky. I na evropské scéně si všimli akce Tour de club a zařadili ji mezi nejlepší v roce 2014.

Jak již dobře víte, projekt Tour de club přináší velmi důležité vzájemné propojení profesionálního a výkonostního fotbalu v Praze. „Úkolem zástupců prvoligových klubů je předat trenérům z menších oddílů trochu ze svého know-how ohledně práce s mládeží a ukázat jim nejnovější trénin-

kové metody vhodné pro začínající fotbalisty. Hráči a funkcionáři amatérských klubů by naopak měli přijít podpořit prvoligové celky přímo na stadiony a stát se tak fanoušky, pro které bude mít návštěva ligového utkání pevné místo v jejich diáři,“ řekl předseda PFS Dušan Svoboda k projektu,

který podobně jako v minulých letech naplno běží i letos.

UEFA tuto „pražskou“ akci ocenila jako třetí nejlepší Grassroots projekt roku 2014. „Do sídla svazu nám přes FAČR poslali dokonce plakety, která byla vydaná v Lisabonu, a opravdu ji vlastnoručně podepsali Platini i generální sekretář UEFA Infantino. Kromě ní nám dodali ještě stovku míčů Brazzucca,“ přiblížil dárek od Evropské fotbalové unie svazový manažer Jakub Masák.

Na vysvětlenou... Grassroots projekty jsou akce zvláště zaměřené na rozvoj fotbalu, společnosti a zdravotní prevence, přičemž neplatí za samostatná sdružení. „Stanoviskem výkonného výboru je, že Tour de club Praha je zasluženým laureátem této ceny,“ poslal do Čech vzkaz ředitel národních asociací UEFA Theodore Theodoridis. Když nic jiného, bronzová medaile za projekt přímo spojený s mládeží rozhodně potěší. A nejen zástupce Pražského fotbalového svazu... ■

INZERCE

www.goldentip.cz

GOLDEN TIP
S NÁMI NEMŮŽETE PROHRÁT

Krajské přebory

Tipujte výsledky zápasů Pražská teplárenská přeboru mužů

Kurzové sázení zdarma - Hodnotné ceny - Názory expertů

www.GOLDENTIP.cz

Bauer

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

EXTRA

LIGA FIREM JE JEDINEČNÁ, ŘÍKÁ JEJÍ VÍTEŽ

JAK SE NA TRADIČNÍ HALOVOU LIGU FIREM DÍVAJÍ JEJÍ PRÍMÍ ÚČASTNÍCI VČETNĚ JIŘÍHO NOVOTNÉHO?

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: I. S. C. SPORTS

Úspěšný tým Holmes Place i se „stavitelem“ Štěpánem Kmentem (v bílém)

Sestavil nejlepší „firemní“ tým Prahy roku 2014. Mužstvo Holmes Place je obhájcem titulu v Superlige PRE Golden Tour Praha známé jako LIGA FIREM. „Všem ostatním firmám mohu účast vřele doporučit,“ říká Štěpán Kment.

■ Co říkáte projektu, jakým je Liga firem?

Projekt Ligy firem má několik rovin. Vnímám zejména tu sportovní a sociální. Sportovní rovina je naplněna beze zbytku. Pánové Bláha a Přibil připravili fantastickou soutěž v nádherném prostředí s vynikající organizací.

■ A ta sociální rovina?

Ta je otázkou pro všechny zúčastněné. Náš tým je typologicky složený z pracovníků a charakterních lidí, čili pro nás sociální rovina skupiny je naplněna už tím, že se setkáváme a můžeme společně trávit čas tím, co nás baví, navíc v krásném prostředí. Další přesahy jsou v navazování nových vztahů, ať přátelských, nebo obchodních. To v Lize firem funguje bezvadně.

■ Jsou zápasy těchto turnajů hodně prestižní? Přece jen se firmy a hráči mezi sebou za šestnáct let konání docela znají.

Pochopitelně, že jsou. Pokud by chyběla prestiž, tak by se vytratila soutěživost, jeden z nosných pilířů tohoto podniku. Když sportujete a dosáhnete na výsledek, který byl v oblasti vašich přání nebo dokonce snů, tak návazné vzpomínky vám zůstanou po celý život. Jako konkrétní příklad uvedu naše utkání s HZS (Hasičský záchranný sbor), se kterým jsme po-

stupovali každý rok z tehdejší 5. ligy až do druhé. Byla vždy prestižní. Měli jsme několikaletou sérii bez porážky, dokonce i bez remíz. Hrál se poslední zápas sezony a HZS nad námi těsně před koncem vedl o gól, i když byl oslaben o klíčové hráče a neměl tolik možností střídat. Podali tehdy úžasný a obětavý výkon, který by si zasloužil vítězství. Nám se nakonec podařilo vyrovnat, ale ty emoce na obou stranách hřiště byly nepopsatelné. O výsledek ale nakonec vůbec nejde. Zůstává přátelství, respekt, úcta a pokora, kterou k našim soupeřům chováme.

■ Jaká je z vašeho pohledu obecně sportovní úroveň celé akce?

Tato otázka souvisí s tou předchozí. Pokud je prestiž, tak i úroveň stoupá. Účastníci první ligy jsou skvělí všichni. V dalších ligách je vždy několik velmi kvalitních týmů. O prestižní a nadstandardní zápasy není nouze. Úroveň je podle mě velmi dobrá.

■ Zmínili jste, že v Lize firem funguje bezvadně i navazování obchodních vztahů. Je právě tohle jedno z největších pozitiv celé akce? Zaspportujete si a navíc vám to může pomoci v práci...

Pokud bych se v čase vrátil na začátek spolupráce, kterou jsem tehdy uzavíral za Holmes Place, neváhal bych ani okamžik. Největší přínos

vidím ve zviditelnění firmy, možnosti navazovat nové kontakty v rámci jedinečného projektu, který nemá obdoby v Evropě a možná ani na světě. To je moje pětiletá zkušenost. Pořadatelská agentura I.S.C. SPORTS v osobách svých majitelů je kvalitním, schopným a spolehlivým partnerem.

■ Máte příklad toho, jak se konkrétně vaše firma přes tuhle akci zviditelnila?

V počátku našeho působení jsme uspořádali několik promo akcí přímo na turnajích. Zviditelnění Holmes Place bylo okamžité. V tom spatřuji největší devizu celého projektu. Vše musí být zákonitě podpořeno důstojným vystupováním týmu, který firmu reprezentuje. To se díky lidské kvalitě našeho mužstva povedlo dokonale. Pochopitelně je vše propojeno s vizí firmy.

■ Takže Liga firem z vašeho pohledu nemá žádné nedostatky?

Z mého pohledu nemá. Neznám ovšem ekonomiku celého projektu, čili nemohu soudit. Určitě má prostory ke zlepšení, ale jejich podobu mohou nabídnout majitelům jako nápad v rámci konzultace s tematikou prodej a marketing. (usmívá se)

■ Má Liga firem v Česku podle vás budoucnost? Když se ve firmách potřebují ušetřit peníze, jsou první na řadě výdaje na podobné akce – a každý tým musí platit startovné.

Budoucnost určitě má. Souvisí to s vaší otázkou na nedostatky pro-

jektu. S určitou formou nových marketingových činností by tento nadnárodní projekt mohl expandovat do dalších okolních zemí, zatím se dostal jen na Slovensko. Otázkou je, jaký záměr mají vlastníci projektu.

■ Jaký ohlas mělo vaše vítězství v pražské Superlige ze strany firmy Holmes Place?

Jsem v zajímavé situaci, protože pro Holmes Places již nepracuji, ale jak už jsem uvedl, spolupráci jsem zahájil jako manažer této firmy a hodnotím ji velmi pozitivně. Tři roky účasti v Lize, během nichž jsem pro Holmes Place pracoval, se jistě svým dílem podílely na rekordních prodejních výsledcích, kterých jsme dosahovali. Manažerským štěstím byl fakt, že někteří hráči jsou nejen skvělými fotbalisty, ale byli úžasnými prodejními řediteli či prodejci nebo kvalitními kolegy na různých postech. Uvidíme, jak dopadnou jednání s novým managementem o podpoře v sezoně 2015. Aktuálně pracuji na postu výrobního manažera ve firmě Philip Morris. Moje nová alma mater Ligu firem dřív hrála. Vzhledem k restrikcím v oblasti reklamy, které jsou pro tabákový průmysl enormní, je otázkou, jaký přínos by účast v Lize firem znamenala. Je to ovšem ojedinelá situace. Všem ostatním firmám mohu účast vřele doporučit. Kam zamíří vynikající a kompaktní tým Holmes Place, který jako nováček vyhrál všechny soutěže, do kterých nastoupil, včetně Superligy, je otázkou budoucích jednání. ►

NOVOTNÝ: TITUL MÁ VÁHU!

Je legendou fotbalové Sparty, s níž získal 14 titulů! V tomhle je bývalý obránce Jiří Novotný českým rekordmanem. V minulé sezoně Ligy firem přidal Novotný titul také v dresu Holmes Place. „Každý titul je cenný, ať je to na profesionální nebo amatérské úrovni. Takže bych ligový titul se Spartou a ten z Ligy firem radil na stejnou úroveň,“ překvapuje Novotný. „Ligu firem hraju rád, protože si můžu popovídat s kamarády, s ni-

miž jsem hrával ještě jako dorostenec, a dobře si u toho zaspportovat,“ povídá internacionál, jemuž se zamlouvá i sportovní úroveň akce. „K vidění jsou velmi kvalitní zápasy, protože Ligu firem hraje spousta bývalých fotbalistů, ale také futsalistů a zkušení kluci z Hanspaulky. Není lehké se prosadit, na malém prostoru v hale je vždycky méně času. Ale i když jsou zápasy dost vyhecované, zatím jsem se nesešel se záluďnou hrou.“

Jiří Novotný

CO JE LIGA FIREM?

Hrají ji amatérská mužstva složená z kolegů v práci nebo kamarádů – pořadatelé se však snaží kolem celého projektu vytvořit „profesionální“ podmínky a doprovodný program. Golden Tour alias „Liga firem“ má svá specifická pravidla. Kvůli většímu počtu gólů se třeba hraje na větší branky (5 x 2 m). Přidaná hodnota je podle pořadatelů v tom, že během víkendových turnajů i po nich můžete získat zajímavé obchodní kontakty, protože atmosféra při sportu je uvolněnější.

V soutěži nesmí hrát profesionální hráči z 1. a 2. ligy, omezení platí i pro futsalisty z nejvyšší soutěže. Není nutné být zaměstnanec dané firmy, stačí, aby vás někdo pozval.

Kromě bojů v Superlize se hraje také v divizích 2. a 3. ligy pražské Golden

Tour. Vítězové každé z nižších soutěží dostanou šanci poměřit se s nejlepšími firemními celky z Brna, Ostravy, Plzně, Bratislavy a Košic na finálovém turnaji EURO Golden Tour, který se pravidelně hraje na konci roku.

Nová sezona startuje v lednu 2015, bude to už 17. ročník Golden Tour, v Praze by se mělo zapojit opět zhruba 50 účastníků (stále je možné podávat přihlášky). Celkem se soutěže v šesti českých a slovenských městech v roce 2014 účastnilo 108 firemních mužstev. Hrací termín je leden až březen.

Informace o účasti ve firemní lize Golden Tour 2015 získáte na e-mailu: info@isc-sports.cz či telefonicky na čísle 725 032 005. Více informací o akci naleznete také na www.goldentour.info.

PŘEHLED VÍTĚZŮ PRAŽSKÉ GOLDEN TOUR OD ROKU 2001

2001	Raiffeisen
2002	Eurotel Praha
2003	Duokeram
2004	Hotel Panorama
2005	Eurotel
2006	Micronix
2007	Micronix
2008	T-Mobile
2009	Policie ČR – Praha
2010	JP Morgan
2011	JP Morgan
2012	Policie ČR
2013	Lesa
2014	Holmes Place

Během Ligy firem je k vidění zajímavý fotbal se vším všudy! Mezi účastníky jsou osobnosti ze světa sportu i byznysu.

LEGENDA

Z TŘICETI METRŮ DÁLI NA BRANKU SVOBODA PÁLÍ

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Slavia z roku 1928: zleva Puč, Petřík, Šoltys, Svoboda, Seifert, Vodička, Plánička, před nimi Pleticha, Kratochvíl, Čípera a Bobor

Nejen fanoušci Slavie – celý fotbalový národ mu říkal FRANCÍ. Málokterý borec byl tak oblíben bez ohledu na klubovou víru. Spoluhráči ho často oslovovali též Bonello. Tu přezdívku mu přišla jeho nikdy neselhávající péče o zevnějšek. Vždy dokonalý účes, obleky z vyhlášených salonů, vázanky podle poslední módy... To všechno byl Franci alias Bonello. Ale také veliký srdcař FRANTIŠEK SVOBODA. Uprutný bojovník, který by za střeleckou pozici šel třeba do ohně. A kdykoli ji našel, vypálil jako z děla!

Dobový popěvek z titulku přeháněl jen málo. Ideální střelecké parkety měl rozložený v pásnu kolem dvaceti metrů od brankové čáry, ale jeho žíně z „třicítky“ nebyly o nic méně nebezpečné. To v éře, jejímž míčům sešitým z kožených proužků a opatřeným vázáním, které dovedlo zasaženého hráče bolestivě zranit, nebylo snadné na takové vzdálenosti udělit potřebnou razanci; zvláště když přišlo a nasáklý míč byl rázem o polovinu těžší! Právě v takových zápasech byly Svobodovy projektily ještě ničivější!

NA BLÁTĚ JAKO DOMA

Franci byl pěkný pořízek, i v době vrcholné formy měl stále mezi devadesáti a pětadevadesáti kilogramy. Nebylo prý k uhlídání, co všechno spořádal ve vlaku cestou k utkání třeba do Budapešti nebo do Milána! Funkcionáři i trenéři nad jeho otesánkostí zavírali obě oči. Věděli, že na hřišti se to palivo promění v nálože drtivé kanonády. Obecně platí, že takoví rambouskové mají s pohybem na blátě nebo na kluzkém trávníku potíže. Franci se ale v té slotě pohyboval jako ryba

ve vodě. Právě déšť věštil jeho velké dny! Jednou hrál Slavia s Bolognou v obrovských loužích a bezedném blátě. Míč se proměnil v přetěžkou kouli obalenou blátem. Žádný jiný hráč toho dne nedal gól. Franci Italům nasázel čtyři...

Na světový šampionát roku 1934 odcestoval jako náhradník; měl bohaté zkušenosti, ale nejlepší léta už tak trochu za zády. V úvodním utkání proti Rumunům (2:1) hrál pravou spojkou jiný vyhlášený kanonýr, Josef Silný. Proti Švýcarům (3:2) ho Franci nahradil hlavně proto, že přišlo. Nezklamal. Když se soupeř ujal vedení, rychle vyrovnal. A bil se tak, že v sestavě už zůstal až do římského finále. ▶

V takovýchto okamžicích brankáře polévá studený pot; a ještě víc, když se Bonello rozpráhl svou děsivou pravačkou!

FRANTIŠEK SVOBODA

5. 7. 1902–6. 7. 1948

Post: střední útočník, pravá spojka

Hráčská dráha: Rapid Vinohrady, 1926 Slavia (do roku 1939)

Mezistátní utkání: 42 v letech 1926–1937, 21 gólů; vicemistr světa 1934

Bilance v lize: 141 zápasů v letech 1936–1937, 101 gólů; mistrovské tituly 1929, 1930, 1931, 1933, 1934, 1935 a 1937; roku 1935 král ligových střelců spolu s Raymondem Brainem (Sparta) – 27 gólů

Franci Svoboda v tréninkovém táboře reprezentace před památnou cestou na MS 1934

VIZITKA BOŽSKÉHO RICARDA

V červnu 1930 hráli v Praze Španělé s „robustním, ale přitom šelmovitě pružným dirigentem týmu“, jak slavného gólmána Ricarda Zamoru ohodnotil týdeník Star. Dělal v brance hotové divy. Až po víc než hodině hry ho konečně překonal Antonín Hojer z penalty. A podruhé spartánské ochozy zaburácely, když se sedm minut před koncem velkého mače brankář barcelonského Espanolu (ale později také Realu Madrid) stačil pouze ohlédnout po Bonellově ďábelské pumě. Míč protrhl síť...

„AŽ ŽIJE SVOBODA!“

Na počátku nacistického protektorátu si Hradečtí pozvali Slavii k přátelskému zápasu. Nabídli velkorysé podmínky, ale vymínili si, že přijede i Franci. V té době už sice pověsil kopačky na hřebíček, ale jel rád. Ještě se ani nezačalo hrát a do posledního místečka zaplněné hlediště starého stadionu u nemocnice začalo skandovat: „Ať žije Svoboda!“ Nebo spíše svoboda? Jak v provolávání slávy rozeznat velké S od malého? Pražané bystře pochopili záměr Hradečáků, připravovali Francimu jednu vyloženou pozici za druhou a on střelil gól za gólem! Každý vyvolal

novou bouři nadšení. Odpovědní funkcionáři měli pak spoustu starostí, jak přesvědčit gestapáky, že to byly jen a jen ovace populárnímu borci!

ODVETY ZA VYRAŽENÝ DUDLÍK?

Pokud to není pravda, pak je to hezky vymyšleno: Jednou Franciho ještě jako batole přivezli k babičce do Vídně. Když se vydali na nedělní špačr kolem hřiště českého menšinového Slovanu, přeletěl míč ohradu a vyrazil příštím kanonýrovi z pusinky dudlík. Prý se tenkrát usedavě rozplakal. Že by po letech ty jeho pověstné trhavé a tříšivé

pumelice byly odvetami za vídeňský úlek? Ve Francii jednou z pětadvaceti metrů minul branku, ale vedle stojícímu pánovi ustředil dýnko slušivého žirardáčku. Jako břitvou! Roku 1930 při otevření stadionu v tehdy ještě německé Vratislavi se domácí gólmán postavil do cesty jeho dělovce z obdobné vzdálenosti a skončil s míčem v síti. Při jednom derby „S“ statečný brankář rudých Vladimír Bělík Svobodovu bombu sice ztlumil na prsou, vyrazila mu však dech a drahnou chvíli ho přiváděli k vědomí. Jindy prý zase... Ale takových historek by se našlo! Franci byl prostě kanonýr nad kanonýry!

HLAVNĚ HRÁT V CENTRU!

Do Slavie přišel už jako hotový hráč z vinohradského Rapidu, jednoho z nejlepších amatérských týmů země. Netrvalo dlouho a oblékl dres se lvíčkem. Pro klubové i národní barvy by se byl rozkrájel, ale jako každá velká osobnost měl své slabůstky. Dlouhý čas chtěl za každou cenu hrát jen a jen ve středu útoku. Byly s tím svízele – česká fotbalová škola tehdy velela, aby

centr společně se středním záložníkem tvořili hru v poli. K dirigentské roli nebyl Franci předurčen ani cizelérskou míčovou technikou, ani strategickým rozhledem, veškeré argumenty byly však na jeho posedlost krátké. Ve Slavii kvůli ní museli na nějaký čas změnit styl hry; vlastně tak ještě dříve, než k nám dorazil W-M systém, uplatňovali jeho útočné prvky: centr vysunutý nejlépe k sou-

peřově brance, spojky stažené do druhého sledu. Až když přišel Jiří Sobotka a začal Francimu z centru na spojku posílat vtípné a přesné uličky do běhu, přišel vyhnanec novému poslání na chuť. Ale ani pak si nedal vzít, že tribuny jaksi automaticky považují centra za nejlepšího útočníka; v tom se tehdy ostatně příliš nemýlil. V závěru hráčské dráhy na velké scéně se najednou začal vyhýbat

tvrdým střetům, ve kterých si předtím přímo liboval, a stále častěji si stěžoval na bolesti v zádech. Mnozí hned usoudili, že simuluje. Ve skutečnosti se už hlásila o slovo leukémie, které pak podleh v pouhých šestačtyřiceti letech. Když ho v nemocnici naposledy navštívili spoluhráči, řekl jim: „Měl jsem tu sešivanou košili moc rád. Vážte si ji, kluci!“ V té chvíli nikdo z nich pro slzy neviděl.

MLÁDEŽ

PŮJDE VE STOPÁCH PETRA ČECHA?

GÓLMAN JUNIORU PETR PROCHÁZKA V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV PETRA PROCHÁZKY

Chodil do školky hned vedle areálu Junioru Praha a pravidelně odbíhal koukat přes plot, jak fotbalisté trénují. Teď je PETR PROCHÁZKA jedním z nich. Talentovaný gólman má za vzor Petra Čecha a chtěl by jít v jeho stopách. Ovšem nemá za cíl dotáhnout to až do Premier League, stačil by mu kvalitní pražský klub.

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Na fotbal jsem chodil už od malička, protože můj bratr hrál za SK Modřany. Pak jsem začal chodit do školky vedle hřiště, a když mě mamka vyzvedávala, tak jsem většinou vyběhl ven a utíkal jsem se koukat přes plot na kluky, kteří trénovali. Jednoho dne mamka šla na

hřiště a zeptala se nějakého pána, který stál před kabinou, jestli bych si to nemohl vyzkoušet a kdo bude ročník 2001 trénovat. On odpověděl, že si to můžu přijít zkusit a trénovat tento ročník bude on. Začínal jsem u Jaroslava Žáka někdy v květnu v roce 2006 a hned v září tento ročník přebíral Václav Dub a také mě dodnes trénuje.

■ Důležité kroky v kariéře:

Rozhodně to, že jsem to vůbec zkusil. Do budoucna nechci nikdy přestat v tom, co mě baví.

■ Nejoblíbenější trenér:

Ve světovém fotbale to je asi Carlo Ancelotti, v českém fotbale to je Miroslav Beránek a v mém fotbalovém životě Václav Dub, který mě už trénuje přes osm let a jsem s ním velice spokojen.

■ Fotbalový vzor:

Už od malička to byl Petr Čech, kterého jsem obdivoval za to, co dokázal, a přál jsem si být jednou stejně dobrý jako on.

■ Oblíbený hráč v ČR:

Asi Karel Hrubeš, kterého jsem si za poslední rok velice oblíbil.

■ Oblíbený světový hráč:

To je jednoznačně Cristiano Ronaldo nejen svým stylem, ale hlavně hrou a vším, co on dokázal a co stále dokazuje.

■ Oblíbený klub:

SK Slavia Praha a Real Madrid CF už jsou celkem delší dobu týmy, ke kterým mám blíž.

■ Neoblíbený klub:

AC Sparta Praha a Barcelona jsou pro mě už dávno velcí nepřátelé.

■ **Poslední výsledek A-týmu mužů Junioru v sezoně:**
1:3.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Daniel Marz. Chodí k nám asi rok, ale připadám si, jako bychom se znali už dlouho.

■ Sportovní cíl:

Dostat se svými výkony do nějakého dobrého pražského klubu a hrát s ním kvalitní soutěž.

■ **... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:**

Kdyby to nevyšlo, tak bych se asi chtěl zabírat nějakou počítačovou technikou.

■ Dělá i jiný sport než fotbal?

Závodně a na plný úvazek žádný, ale spoustu sportů aspoň nějak ovládám.

■ Mimosportovní zájmy:

Hraní her a spaní. Tyto dvě věci mi jdou hodně dobře. (směje se)

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Asi se naložit do vany, pak si jít lehnout, vzít si ovladač a zahrát si nějakou tu hru.

■ Oblíbené jídlo:

Je to celkem těžký, ale asi nejvíc mám rád řízek s bramborovým salátem a nějaký ten dobrý vývar.

■ Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Vysloveně oblíbeného interpreta nemám, spíš poslouchám podle nálady, ale asi nejvíc nějakou energickou hudbu jako například melodic house, drum and bass a takovéto styly.

■ Prospěch ve škole:

Nejsem mezi nejlepšími ani mezi nejhoršími, takže nějaký průměr.

■ Počet přátel na Facebooku:

394.

■ Typ holky, který se mu líbí:

Sportovkyně, energická, chytrá, aby měla smysl pro humor, ale hlavně aby měla ráda mě a taky fotbal. ■

Nadějný brankář Petr Procházka z Junioru

ALEXANDRIA

cestovní
kancelář

zima 2014 | 2015

***široký výběr
zájezdů za sluncem
i na lyže***

www.alexandria.cz

ALEXANDRIA
Vodičkova 25, 110 00 Praha 1
Tel.: 221 592 592 Fax: 221 592 593
E-mail: vodickova@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Španělská 2, 120 00 Praha 2
Tel.: 221 466 466 Fax: 222 251 602
E-mail: info@alexandria.cz

MLÁDEŽ

TĚŠTE SE NA NOVÝ WEB!

NOVÝ PROFESIONÁLNÍ TRENÉR MLÁDEŽE PFS MILAN TITĚRA HODNOTÍ PROJEKTY A PROZRAKUJE, CO CHYSTÁ DÁL

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV PFS

Milan Titěra vysvětluje, o co jde v projektu Tour de club.

Od léta má Pražský fotbalový svaz nového PTM, jak se hovorově říká profesionálnímu trenérovi mládeže. Po tříkolovém výběrovém řízení se jím stal Mgr. MILAN TITĚRA. Nahlédněte společně s ním pod pokličku mládežnických projektů a zjistěte, jak a proč se o současný post ucházel...

■ **Proč jste se ucházel o pozici profesionálního trenéra mládeže? Co vás na ní lákalo?**

Byla to pro mě možnost poznat něco nového a získat víc zkušeností v manažerské oblasti. Svou činností na Pražském fotbalovém svazu mohu nyní pomáhat ovlivnit nejen jeden tým nebo klub, ale jedná se o širší působení v pražském fotbalu.

■ **S čím jste šel na výběrové řízení?**

Ve výběrovém řízení jsem si chtěl ověřit, zda jsem schopen získat si podporu lidí, kteří kandidáty na tuto pozici navrhuji a vybírají. Na druhé straně jsem se zúčastnil i s vědomím, že pokud to nevyjde, budu moci i nadále pracovat v zaběhnutém režimu školy a trénování.

■ **Můžete popsat, jak výběr PTM probíhal, kolik se vás o pozici ucházelo a co jste museli prokazovat?**

Výběrové řízení mělo tři kola a počet kandidátů se postupně snižoval. První kolo proběhlo na úrovni Komise mládeže, ta vybrala tři uchazeče, další na úrovni vedení PFS a závěrečné kolo proběhlo s vedením

FAČR, které vybíralo ze dvou uchazečů na základě pohovoru. V rámci výběru jsme měli prokázat vzdělanost, kvalifikaci, vize a museli umět reagovat na otázky členů komise.

■ **Jaké jsou za vámi konkrétní výsledky, či ještě lépe praxe?**

Moje pracovní kariéra se odvíjela vždy směrem ke sportovní sféře. Po vystudování FTVS jsem začal pracovat ve škole a zároveň jako trenér mládeže SK Slavia Praha. Jelikož jsem měl možnost pracovat ve všech kategoriích s talentovanými hráči, tak jsem s jednotlivými týmy mnohokrát vyhrál dlouhodobé soutěže, domácí i mezinárodní turnaje a byl i vítězem Mezikrajské soutěže. Největšími zážitky bylo vyhrát Mistra ČR v žácích a hrát do posledního kola o Mistra Juniorské ligy U21 v loňské sezoně. Nicméně za své největší úspěchy považuji to, že jsem měl možnost podílet se na výchově hráčů, kteří i nadále zůstali u fotbalu na jakékoliv úrovni a jsou z nich slušní lidé. Ti, co měli štěstí, zdraví a byli pracovití, tak hrají fotbal

profesionálně. Někteří hráči, které jsem vedl, se prosadili i v zahraničí. Například Simič v AC Milán, Jankto v Udine, Bareš v Drážďanech, Petrák v Norimberku nebo Zima v Janově.

■ **Co už jste stihl jako profesionální trenér PFS?**

Start byl velmi rychlý, neboť naplánované akce měly své termíny, a tak jsem hned v prvních dnech absolvoval jako vedoucí výpravy prestižní Kouba cup v Ostravě. Následně jsem ve spolupráci s bývalým PTM Pavlem Trávníkem a mými současnými kolegy začal poznávat za běhu pracovní náplň. V září bylo několik vel-

kých akcí v rámci projektu Měsíc náborů. V Praze jsme měli čtyři akce, kterých se zúčastnilo přes 700 dětí. Také se rozběhla Mezikrajská soutěž, ve které jsme odehráli úvodní dvě kola atd.

■ **Co říkáte na mládežnické projekty, které v rámci PFS běží?**

Všechny mají svůj opodstatněný význam. Každý z nich je zaměřen na nějakou oblast fotbalu, kde cítíme značné rezervy. Společným cílem všech projektů je získat více dětí k fotbalu. Těm, kteří ho již hrají, pak pomoci zajistit, aby se zvyšovala jejich sportovní úroveň v souladu ▶

Zázemí má nový PTM pochopitelně v sídle PFS.

„Těď“ tentokrát
s podporou sláviští

s respektováním zdravotní složky. Na současné velmi kvalitní podobě projektů mají největší zásluhu Jakub Masák, Vojtěch Šišma a samozřejmě předseda svazu Dušan Svoboda.

■ **Dají se jednotlivé akce ještě nějak vyšperkovat?**

Na rozvoji rozběhnutých projektů pracuje několik lidí, kteří se snaží jednotlivé akce vylepšovat. Vychází se z podnětů od tvůrců, organizátorů, trenérů i účastníků v podobě dětí, učitelů a rodičů. Díky spolupráci lidí, kteří ani kolikrát nejsou za velmi dobrými projekty vidět, se stávají akce čím dál lepšími a mají velmi pozitivní ohlas. Z většiny akcí existují články, fotografie a videa, která si každý může prohlédnout a udělat si vlastní názor.

■ **Co je aktuální náplní vaší práce?**

Na říjen a listopad jsme naplánovali několik akcí k projektu Neberte nám naši hru, zaměřenému na myšlenku respektovat se navzájem mezi trenéry, hráči a rodiči. Součástí akcí byl i ukázkový trénink vedený vybranými trenéry. Dále pokračujeme s akcemi Tour de club, kdy trenérské týmy z pražských ligových klubů zajíždějí trénovat do menších klubů. Dohrává se podzimní část Mezikrajské soutěže a vrcholí příprava Dětského fotbalového poháru. K tomu běží ještě několik dalších akcí –

Akce pro mládež, které Pražský
fotbalový svaz vytváří, jsou
výborné. I podle Titěry.

například Létající trenéři s ukázkovými jednotkami v klubech z nižších soutěží nebo reprezentační kempy.

■ **Už víte, jak bude co do počtu přihlášených vypadat stále oblíbenější a vámi zmíněný Dětský fotbalový pohár 2015 pro žáky a žákyně I. a II. tříd základních škol?**

Opět bude dlouhodobou soutěží, která má za úkol nabídnout školním týmům porovnat se v rámci Prahy s ostatními. Snahou projektu je přitáhnout opět děti k fotbalu i v zimním období a zvýšit jejich sportovní aktivitu. Přihlášky a propozice k tur-

naji už byly rozeslány do škol. Loňská účast byla kolem 60 školních týmů, pro rok 2015 očekáváme minimálně stejnou či větší účast.

■ **Budete chystat nějaký nový projekt?**

Připravovaným projektem je nový web PFS – Trenujfotbal.cz, který se dolaďuje tak, aby skutečně splňoval prvotní záměr a dokázal nabídnout více než dosavadní webové stránky pro trenéry fotbalu. Web nabídne zájemcům například možnost sestavit si trénink pro jednotlivé kategorie, nakreslit si ho v jednoduchém pro-

gramu graficky a poslat jej třeba kolegovi nebo si ho uchovat do budoucna. Doporučená cvičení budou doplněna popisem, nákresem, videem a komentáři zkušených trenérů. Na webu chceme představit hlavně kvalitu, ne kvantitu. Web bude nabízet možnosti trenérského vzdělávání, ale také pracovní příležitosti a další zajímavosti z mládežnického fotbalu. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA
ŠTEINFELD**

TRÉNINK

HLAVIČKOVÁNÍ V MLADŠÍ PŘÍPRAVCE

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE VE SPOLUPRÁCI S FAČR

FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš.

Hlavičkování je činnost vyjádřená jen několika málo procenty tréninkového času, téma tak trochu okrajové, ale přesto věc, kterou bychom neměli zcela opomenout. Podívejme se níže na možnosti, které máme, jak je píše v dalším díle seriálu o přípravě mladých fotbalistů ANTONÍN PLACHÝ, vedoucí trenérsko-metodického úseku FAČR.

Hlavičkováním jako herní činností nemá cenu ztrácet čas v kategoriích U6–U7, protože hráči neumějí cíleně přihrát někomu míč na „hlavičku“. Přesto můžeme sem tam ukázat, jak na to, s lehčími míči (tenisáky, molitanové míče...) a třeba i udělat soutěž, kdo trefí míč hlavou do pytle při závěrečném úklidu. Hlavičkování se sice i ve hře sem tam objeví, na systematický nácvik s normálním míčem (č. 3) je ovšem čas až v U9 či U10. I přesto, že hráče budeme učit v jednoduchých podmínkách cvičení správné provedení, ve hře se i v pozdějších letech objeví mnohdy se základními chybami: zavřené oči, hlava vtažená mezi ramena, úder jinou částí než čelem, v pozdějších letech načasování výskoku...

Může to být důsledek toho, že děti se učily hlavičkovat s těžkým míčem¹ nebo zbytečně brzy a špatně a i po dlouhé době se bojí úderu míčem. Pak zkrátka musíme zpět a s měkkými (molitan, měkké volejbalové...) míči pomalu učit správnou techniku. Pokud začneme hlavičkovat s těžkým míčem (tím je myšlen i míč č. 3) pra-

videlně příliš brzy, můžeme poškodit nevyvinutou krční páteř nebo i nižší páteřní segmenty. Pokud vám dítě v dalších letech řekne, že ho při hlavičkování brní nohy, jděte přímo k lékaři, protože k poškození páteře již došlo!

Jestliže jsme uvedli, že začít s cíleným nácvikem můžeme zhruba v ročníku U9, podívejme se alespoň na nějaké příklady, které bychom mohli či měli zhruba jednou týdně na pár minut zařazovat i dříve.

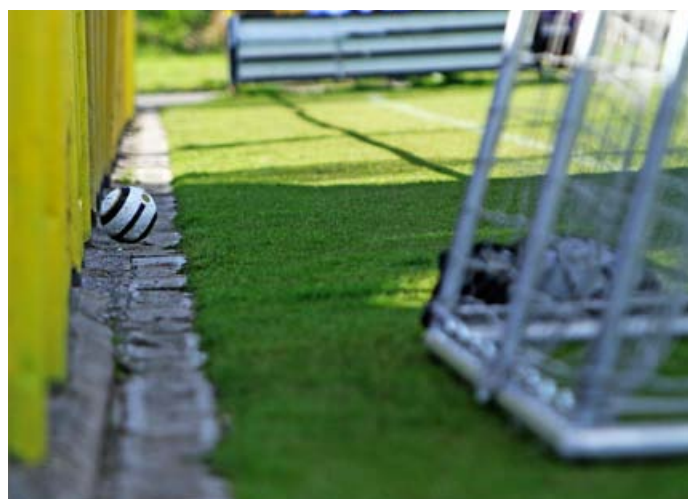
PŘÍKLADY HER A CVIČENÍ

1. Hráči stojí okolo koše či nějaké nádoby, která leží na zemi, a snaží se po vlastním nadhozu trefit dovnitř. Pokud je dětí více, je třeba mít více nádob. Vhodný počet je do šesti na jeden koš. Koše jsou na zemi, protože učíme hráče hlavičkovat spíše před sebe dolů než nahoru. Pro postupnost a zajímavost můžeme třeba vzít tři druhy míčů (tenisák, molitanový, fotbalový) a říci, kdo se třikrát trefí tenisákem, má tři pokusy s molitanovým a pak s fotbalovým míčem.

Koučink: Trenér by měl stát proti hráčům tak, aby viděl, zda nezavírají oči. Což jim může připomínat přímo nebo děti orientovat na jejich vnímání: „Co jsi viděl na míči před úderem? Čeho se bojíš, že zavíráš oči?“

2. Trenér či rodiče nadhazují míče dětem, které přibíhají jedno za dru-

Po hlavičce může navazovat jiná činnost, aby děti nestály v zástupu. Možné je využít na nadhazování někoho z rodičů a mít tedy jednoho rodiče či trenéra na 3–4 děti. Rodič musí být poučen, co dětem říkat a jak házet míč. Děti procházejí nadhazením trenéra i rodiče a skupiny

hým a vracejí míč do rukou trenéra (U7–U8). Podle vyspělosti a dovednosti může dávat rozdílné úkoly a některým házet třeba i na větší vzdálenost nebo žádat, ať se snaží trefit míč tam, kam dá trenér dlaně.

jsou těsně vedle sebe. Trenér tak má kontrolu i druhé skupiny.

3. V U8/U9 mohou hrát děti proti sobě na branky vzdálené cca 3 metry od sebe. Hráč si nadhodí míč a zkouší dát gól. V U9/U10 již jeden ▶

1 Pro děti v předpřípravce nebo i v počátku mladší přípravky je těžký i míč č. 3, jak na kopání, tak zejména na hlavičkování. Děti se v naprosté většině bojí, když se jim něco blíží k obličejí, a tak se musí začínat opravdu s lehkým míčem (nafukovací balonek, molitan) a z velmi malé vzdálenosti (1–2 m). Možná se to nezdá, ale zafixování takové věci, jako je zavírání očí při hlavičce, se nemusí podařit odbourat ani v dospělosti, ani na vrcholové úrovni.

nadhazuje druhému a ten střílí hlavou zpět na branku. Hru lze tedy využít i k rozvoji brankářských činností. Ideální na takovou hru je molitanový míč nebo míč na beachvolejbal, který je lehčí a měkčí.

4. Koordinačně těžší cvičení může být hlavičkování ve výskoku, proto například zavěsíme míč do plátěného pytle na břevno přenosné branky. Udělejte alespoň dvě výšky zavěšení míče. Pozor na bezpečnost, branka musí být buď ukotvena, nebo musí být striktně dodrženo, že na pytle se nikdo nevěší před ani po cvičení. Nebo míče drží v ruce trenéři (rodiče), což má tu výhodu, že ho mohou dávat individuálně výš či níž a hráči si i mohou říkat, jak vysoko chtějí. Opět je vhodné vidět, zda hráči mají při úderu otevřené oči.

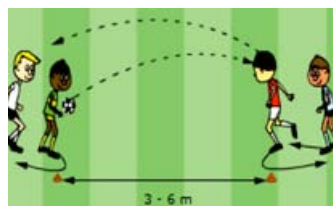
POSLOUPNOSTI

Hlavičkování je dovednost, jejíž rozvíjení přichází s tím, jak si hráči jsou schopni přihrát cíleně vzduchem na hlavu. Neznamená to, že bychom je učili nakopávat míč dopředu nebo začali preferovat cílenou rozehru rohů nakopnutím nazdařbůh před branku. Hráči to však již okoukávají a zkoušejí, proto je vhodné hlavičkování opakovat zařazovat, ať již ve dvojicích v hrách uvedených u mladší přípravky, nebo v modifikacích jiných her či cvičení. I zde je však potřeba nějaké posloupnosti, protože děti nebudou hned umět hlavičkovat směrem, kterým chtějí a navíc ve výskoku. Jednotlivé dovednosti hry hlavou nemusejí v této kategorii bezchybně zvládat, ale měli bychom se jim věnovat, aby se je hráči postupně naučili. Shrňme tedy krátce onu posloupnost navazující na mladší přípravku.

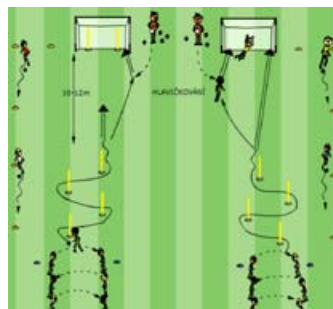
- Trefit míč po vlastním nadhozu čelem (U7), mít otevřené oči a aktivně udělat úder – měkčí nebo molitanový míč, uklid míče hlavou do pytle.
- Vrátit míč čelem do ruky nadhazujícího trenéra (U8) nebo spoluhráče (U9).
- Usměrnit ho do branky po nadhození trenéra či spoluhráče (U9) viz hra číslo 3 u mladší přípravky
- Hlavičkovat ve výskoku zavěšený míč (U8/U9) – koordinace ve výskoku.
- Po nadhození trenéra či spoluhráče ze strany změnit směr letu míče směrem na branku (U10/U11) v mírném pohybu.
- Po přihrávce nohou vzduchem ze strany usměrnit míč směrem na branku (U10/U11/U12) za pohybu hráče nebo dokonce ve výskoku. Hlavičkování v „rybičce“ ze stoje nebo mírného pohybu.
- Postupně zpřesňovat přihrávku i střelu na branku, schopnost usměrnit míč na branku ve výskoku i z rychlého běhu. Soutěžové situace o míč letící vzduchem U11/U12.

PŘÍKLADY HER A CVIČENÍ

Stále můžeme využívat cvičení z mladší přípravky.

- 1.** Hráči se ve dvojici snaží udržet míč ve vzduchu hlavičkováním – hra na rekord.
- 2.** Hráči hlavičkují a po hlavičce přeběhnou do protějšího týmu nebo odcouvají do svého. (viz obrázek nahoře) Pokud se nedaří držet míč, vždy je třeba začít přesným nadhozením. Vzdálenost je taková, aby se hráčům postupně dařilo dělat více přihrávek hlavou. Minimem je, že se vystřídají alespoň čtyři hráči po jednom nadhození. Malá vzdálenost nemusí být nutně výhodnější a je třeba hledat tu optimální, která je asi v uvedeném rozsahu na obrázku dole.

- 3.** Trenér nadhazuje skupině hráčů na hlavičku ve výskoku (U10) nebo i v pádu (U11/U12). Jedná se o malé skupiny hráčů, kteří zakončují ve výskoku z jedné či ze dvou nohou dospělým do rukou nebo na branku, kde střídáme brankáře. Zde je vhodnější učít hráče spíše hlavičkovat směrem dolů než nahoru, ačkoliv směr nahoru může být gólově jistější. Hlavička v záklonu bez aktivního pohybu hlavy není vhodná chvála, ani když padne gól. Hlavičkuje se ze vzdálenosti, která dovoluje trefit branku vzduchem, tedy velmi podobně jako v minulém cvičení. I v tom je vhodné individualizovat, ale zase ne tak, aby lepší hlavičkáři byli méně úspěšní. Podobné cvičení s nadhozením trenéra jde vkládat do více cvičení, viz následující.

- 4.** Na obrázku je cvičení zkombinované se zakončením nohou, kde kouč či rodič nadhazuje na druhou střelu hlavou. Pokud je hráčů za metami hodně (3–4 už je moc) a stáli by v zástupu, začíná se ve čtvrti třeba přihrávkami hlavou (nohou) ve dvojici, a jakmile předchozí hráč vystřelí, již vyběhá další do slalomu. Hráči tedy sami sledují kdy začít (praktický didaktický styl) a kouč má čas na koučování kvality zakončení! Dovednější hráči mohou dostat třeba přihrávku do výskoku oproti těm méně dovedným a navíc mohou mít u branky bez bran-

Otevřené oči, to je základ!

káře úkol zakončit nohou do jednoho kouta branky a hlavou do druhého.

Tip: U starších přípravek je na hraně to, zda hráči zvládnou nahazování, a může se stát, že polovina nadhozů je nepoužitelných na hlavičkování. Netrvejme tedy na hlavičce za každou cenu, když je nadhoz od spoluhráče špatný, a nechme alespoň z jednoho místa nadhazovat dospělého. Na druhou stranu se to hráči také učí.

INDIVIDUALIZACE

Postoupili jsme ve věku až k mladším žákům a je zřejmé, že někteří hráči budou v hlavičkování dovednější a někteří méně. I zde je proto vhodné úkoly tréninku individualizovat. Náznačené dovednosti v podstatě ukazují na cvičení prováděná ve dvojicích až čtveřicích, ale zhruba od starší přípravky můžete zařazovat i hry, jako je házená s přihrávkou hlavou po vlastním nadhozu. Hlavičkování je důležitou činností, ale významu nabývá až s technickou vyspělostí hráčů, zejména dovedností cílené přihrávky vzduchem. Nepodceňme tedy, ale ani nepřeceňme potřebu nacvičovat hru hlavou. Jednou týdně cvičení s hlavičkováním je během tří tréninků v těchto kategoriích vhodné, i když můžeme mít blok, kdy se tomu věnujeme každý trénink po pár minutách intenzivněji, a týden či dva, kdy se k tomu v cíleném cvičení nedostaneme.

Někdy příště můžeme navazovat tematicky do žákovských kategorií, ale pokud někdo chce vidět další hry a cvičení, tak na adrese <http://fotbal.tvcom.cz/SportTv/ Metodicka-videa/> najdete co nevidět i kategorie až do dorostů. ■

INSPIRUJTE SE!

Kniha, kde se objeví kompletní texty popisující co a jak v kategoriích přípravek a mladších žáků, již vyšla. Jsou zde rady nejen pro trenéry, ale i pro rodiče. Učebnice už je v prodeji a můžete si ji objednat v nakladatelství Mladá fronta na e-mailové adrese prodej@mf.cz. Za 349 Kč bude brzy k dostání i v běžných knihkupectvích.

HISTORIE

ZELENOBÍLÁ MARNOTRATNOST

**KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
JAK KLOKANI PROPÁSLI MISTROVSKÝ TITUL V LIZE 1947–48**

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Bohemians na podzim 1947: zleva stojí Röder, Vedral, Kalous, Müller, Golob a Žďárský, před nimi Panec, Leština, Plánický, Pešek a kapitán Jíra.

Od premiéry naší nejvyšší fotbalové soutěže v roce 1925 až do ročníku 1947–48 ovládala ligu pražská „S“; tehdy ještě sídlila obě na letenské pláni, vzdálená od sebe jen pár kroků přes tramvajové koleje na dnešní třídě Milady Horákové. A protože každé pořádné pravidlo má mít výjimku, v ročníku 1927–28 Letné poprvé (a ve zmíněném období naposledy) vyfoukla vavříny žižkovská Viktorka. Přesně o dvacet let později se to mohlo podařit ještě jednou. Jenže to by klokani nesměli bohatým sice brát, ale chudým rozdávat...

Ještě po podzimu 1946 to s nimi vypadalo bledě, přezimovali v pásmu sestupu. Už v říjnu však získali dvě posily, které měly v budoucnu pro Ďolíček hodně znamenat: z dvouletého vandru na Žižkov a do Hradce se vrátil Jiří Rubáš a ze Slavojů IX přišel nejlepší střelec pražské I. A třídy (tehdy ovšem po lize a divizi třetí nejvyšší soutěže) Ladislav Müller. A po zimní přestávce se k nim přidali další dva šikovní pánové: Jiří Žďárský ze Slavie, příští skvělý partner Jiřího Peška na levé straně útoku, a ze záhybského Dinama chorvatský kanonýr Vinko Golob. V konečném účtování ligy 1946–47 obsadili Bohemians páté místo, ale v samostatné jarní tabulce skončili třetí o bod za nejúspěšnější Spartou a pouze horším skóre za slávic-tickými mistry!

PODZIMNÍ HON NA FAVORITY

Nový ročník rozehráli klokani skvěle. K Botiči přijela Sparta, která jim v předchozích dvou ligových kláních nadělila devět gólů a vrátila se domů s prázdnou. Vladimír Leština zneškodnil i penaltu starého rutinéra Karla Kolského. „Věděl jsem, že je kope k levé tyči,“ řekl po utkání. „Tak jsem na to vsadil...“ Stejných 2:3 si z Dannerova stadionu odvezla i Slavia (ta v minulém ročníku nasázela zelenobílým dokonce deset kousků). Oba zápasy byly beznadějně vyprodány. Oficiálně to znamenalo osmnáctitisícové návštěvy, taková byla tehdy úřední kapacita Dannerova stadionu. Znalci se ale dušovali, že ve skutečnosti se do hlediště vmáčkly o dobré dvě tisícovky víc. Na místech

Peškova penalta už míří do sítě, ale Horák si s ní přece jen ještě poradí...

k stání by snad byla nepropadla ani kostka cukru...

Štikou podzimu byla Bratislava s novopečenými reprezentanty Jozefem Balázim, Michalem Vičanem a Jozefem Karlem v záloze a Ladislavem Kubalou a Gejzou Šimanským v útočné řadě. Klokani si ale na ten hvězdný soubor vyskočili i na jeho Tehelném poli – do třetice 3:2!

Co to však bylo platné, když nakonec po podzimu ligu vedli Bratislavští před Slavií a Spartou a zase až pátí klokani na lídra tabulky ztráceli tři body? „Dou-

fají, že budou i na jaře porážet vedoucí kluby, ale tentokrát nebudou prohrávat s posledními,“ zhodnotil jejich trápení časopis Ruch, předchůdce Stadionu. Bylo to tak! V závěru podzimu Bohemka podlehl všem třem nováčkům soutěže: v Trnavě (1:2, ještě o tom bude řeč), v Českých Budějovicích (5:6) a ještě ke všemu na vlastní skvěře karlínské Čechii (2:4)!

POUČNÉ HRÁTKY S ČÍSLY

A žel bohu, jejich jaro bylo div ne jako podle kopíráku. Na Spartě sice více- ▶

„MÁM ŽENU A DĚTI!“

Když se na podzim 1947 Vršovičtí vrátili z výjezdu do Trnavy s prázdnou, sedli a sepsali protest proti podle nich nezaslouženému vyloučení Ferdinanda Plánického a neodpískání penalty. Její oprávněnost dodatečně novinářům potvrdil i sudí Nekovář: „Deset minut před koncem jsem měl proti domácím zapískat desítku. Neudělal jsem to ze strachu. Fanoušci mi neustále nadávali, při odchodu do šatny po první půli mě poplivali... Máma doma ženu a děti, to se mám nechat zmrzačit? Co jsem řekl, potvrdím i při jednání disciplinárky.“ O přestávce prý zvažoval, zda zápas předčasně neukončit; nakonec se pořadatelé nechal přemluvit k pokračování. Zda při projednávání okolností zápasu stál na původním stanovisku,

se už nedopátráme; tak či tak byl výsledek 2:1 pro Trnavu schválen.

„BUŇOVI“ TAM RUKU NESTRKEJ!

Ve 35. minutě jarního utkání s Bratislavou vedou klopání 1:0, když Plánický pohotově pošle míč do opuštěné branky, ale bek František Hinduliak jej na samé čáře zastaví rukou. Penalta! Hlediště se dožaduje „Buni“ Vedrala – a on už kluše od půlící čáry a vysílá k bariérám své proslulé zářivé úsměvy. Dál je to jako obvykle: pečlivě postavený míč, dlouhý rozběh, rána jako z kanonu pod břevno. Ale co to? Bratislavský gólman vyrazí střelu nad branku! Vzápětí zařve jako umírající lev, popadne se za zápěstí, jako smyslů zbavený běží až na hranici vápna, tam padá a svíjí se bolestí. Theodor

„Dódo“ Reimann je vyhlášený svou tvrdostí a odolností. Když jde před svou brankou po míči, většina útočníků mu bezděčně uhne. Teď však nerespektoval nepsanou, leč obecně uznávanou zásadu: strkat Vedralovi ruku do rány z pokutového kopu je čirý nerozum! Po Reimannově několikaminutovém ošetřování hra pokračuje až k triumfálnímu výsledku 5:0 pro domácí. Na jeho výši se nejspíš podílí i otřes, kterým prošel brankář „belasých“. Tak či onak klopání poráží mužstvo, které bylo až do té chvíle nejvážnějším uchazečem o ligový trůn!

OSUDNÁ PENALTA NA LETNÉ

Ze šesti zápasů s týmy, které skončily v závěrečné tabulce nad nimi, ztratili klopání body jen na jaře na Spartě.

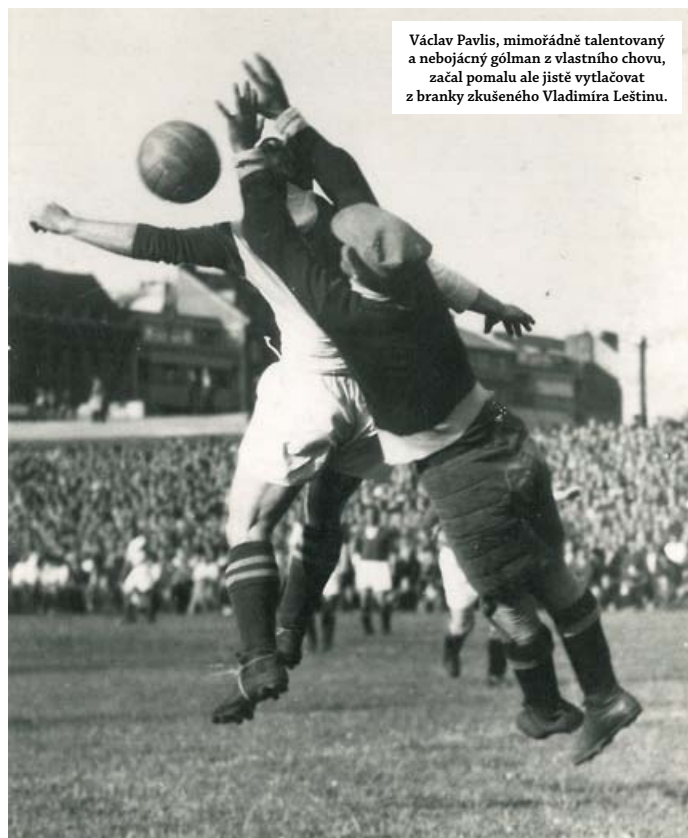
„Jako celek byli Bohemians lepším mužstvem,“ konstatoval sportovní týdeník Naše cesta. Proč tedy 1:3? Možná by se byl zápas vyvinul jinak, kdyby Jiří Pešek proměnil pokutový kop za faul Ladislava Koubka. Jenže spartánskou branku hájil Karel Horák. Osvědčený postrach penaltových střelců měl tentokrát navíc i náramnou kliku. Když se útočník v zelenobílém rozebíhal, naznačil gólman pohyb doprava, ale pak se vrhl opačným směrem. Při úspěšném zákroku se mu ale míč přece jen prosmýkl pod tělem a šoural se k brakové čáře. V posledním zlomku vteřiny jej Horák stáhl do bezpečné náruče! Natěšení vršovičtí fanové jen zklamaně zaúpěli. Spartánská část pětadvacetitisícové návštěvy se ale rozbúrčela nadšením. ■

Josef „Buňa“ Vedral, levý obránce národního mužstva a strašlivý exekutor pokutových a volných přímých kopů

Na podzim prohráli u Botiče i spartanští mistři a slávištičtí vicemistři. Tady Václav Jíra s Jiřím Rubášem odzbrojili Josefa Bicana.

Václav Pavlis, mimořádně talentovaný a nebojácný gólman z vlastního chovu, začal pomalu ale jistě vytlačovat z branky zkušeného Vladimíra Leštiny.

méně nešťastně prohráli, ale doma rozdrtili Bratislavu a se Slavii si i na Letné zopakovali podzimní výsledek. Pořadí čtyř nejlepších ligových týmů jen podle jejich vzájemných zápasů vypadalo takhle: Bohemians 10 bodů z 12 možných (za výhru se braly 2 body), Sparta a Slavia 6, Bratislava 2. Hezké, že? Ale bezcenné, neboť v konečné tabulce celé tehdy pouze jedenáctičlenné soutěže vypadalo pořadí na prvních čtyřech pozicích docela jinak: Sparta a Slavia 27, Bratislava a Bohemians 24.

Po triumfu nad Bratislavou a pak znovu po vítězství na Slavii se zdálo, že mistrovský titul nemůže zelenobílým uniknout. Jenže týden po Slavii znovu podlehl Trnavě, tentokrát v Ďolíčku (2:3). A co se týče sestupujících týmů, budějovické „černé kůže“ tentokrát přece jen udolali (4:3), ale s poslední Čechií se o body podělili (1:1). Bohatým brát a chudým dávat se hodí ještě tak pro romantické zbojníky. Kdo chce vyhrát fotbalovou ligu, nemůže si takový luxus dovolit! ■

SC XAVEROV

Horní Počernice a.s.

KLUB

POČERNICE SI FOTBAL ZASLOUŽÍ

XAVEROV PŘED DVĚMA LETY POVSTAL Z POPELA JAKO FÉNIX, ALE PŘEHNANÉ CÍLE SI NEDÁVÁ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

V roce 2007 prodal XAVEROV klinickou smrt. Klub z Horních Počernic z ekonomických důvodů postupně rozpustil A-tým i mládež a tamní rozlehlý areál odkoupila Viktoria Žižkov. Před dvěma lety však oddíl, který na začátku 20. století býval pravidelným účastníkem 2. ligy a v sezoně 2005–06 dokonce jednu chvíli figuroval na postupových příčkách do nejvyšší soutěže, znovu povstal. Přehnané cíle si však nedává, v Počernicích se fotbalem chtějí hlavně bavit.

V roce 2007 se Xaverov nepřihlásil do žádné soutěže a tradičnímu klubu ze severovýchodního okraje Prahy zůstala jen mládež. I tu však rok poté rozpustili, areál v Božanovské ulici koupila Viktoria Žižkov a klub se dostal do „bodu 0“. Toto období trvalo bezmála pět let, dokud se věci znovu nedaly do pohybu.

SPOJENÍ SE SLAVIÍ

Znovuzrození Xaverova začalo v roce 2012, kdy se vedení Žižkova v čele s prezidentem Ludkem Vinšem rozhodlo xaverovský areál prodat. „Prostory koupila Slavia Praha. Při odkupu došlo k dohodě mezi panem Řebíčkem a starostkou Horních Počernic paní Moravcovou o tom, že Slavia tu najde zázemí pro juniorská mužstva a zároveň se obnoví mládežnické výběry. Děti z Horních Počernic tak dostaly možnost znovu hrát pod hlavičkou Xaverova,“ popisuje Miroslav Držmíšek.

Právě jeho osoba je symbolem nejen xaverovského fotbalu, ale i fungujícího propojení mezi SC a Slavií. Někdejší útočník, který si v 90. letech zahrál 1. ligu za Benešov, totiž strávil dlouhá léta v Počernicích jako hráč i funkci-

onář a poté se stal sportovním ředitelem Slavia. Zároveň je předsedou představenstva společnosti Xaverov, a.s., které patří i místní klub. Dalším mužem, který měl na obnovení fotbalu na Xaverově lvi podíl, je sportovní manažer Svatopluk Malina. Ten má na starosti (nejen) provozní a administrativní záležitosti. „De facto se tu stará o všechno,“ usmívá se Držmíšek.

radě musím jmenovat Karla Pitáka, který u nás zastupuje mládež. Děti v něm vidí vzor a jdou za ním, on má navíc ohromně citlivý přístup. Ale důležitou roli hrají i další, ať už Karel Kopsa, Víta Pecka, Zoran Jovanovski, Jirka Stehlík, Rašek Macura, Iva Vemberová, Kamil Kocurek nebo Matěj Rakovan. A pokud jsem na někoho zapomněl, moc se mu omlouvám,“ vzkazuje sportovní manažer Malina.

STARÁ GARDA = NOVÁ KOSTRA

Vzkříšení klubu probíhalo v atmosféře značné nejistoty. „Báli jsme se, jestli vůbec vstoupíme do soutěže, protože jsme se sice přihlásili, ale neměli

patronem byl tehdejší brankář Slavia Martin Vaniak. Díky tomu se děti skutečně začaly přihlašovat, dosáhli jsme na potřebný počet a mohli jsme bez obav vstoupit do ročníku,“ dodává.

Klubu však nadále chybělo personální i materiální vybavení, s čímž opět přispěla Slavia a pomocnou ruku podala i Městská část Prahy 20. „Postupem času se práce s dětmi začala projevovat a kluci sem začali přicházet i sami, bez náborů. K dnešnímu dni jsme se z počátečního stavu dvaceti dětí dostali na sto dvacet,“ pochvaluje si Malina.

Poté, co se k životu probudily mládežnické výběry, začal se v roce 2013 pomalu formovat i tým mužů. „Hlavním faktorem bylo, že v době, kdy tu žádný tým oficiálně neexistoval, sem pořád chodila hrát stará garda. Šlo o bývalé hráče Xaverova, kterým je dneska kolem padesáti. Ti se také stali kostrou mužstva,“ přibližuje Držmíšek. „Díky nim a díky tomu, že sem další rodiče neustále vodili nové a nové děti, tu najednou bylo dost lidí a my jsme si řekli, že založíme i chlapy,“ prozrazuje.

A nastala podobná situace jako při tvoření mládežnických výběrů. „Přihlásili jsme se a pak začali zjišťovat, s kým vlastně budeme hrát, protože v Xaverově byl registrován jeden jediný fotbalista. Nějaké hráče jsme vyřešili formou hostování, nějaké přestupem,“ nastiňuje Malina. Áčko Xaverova vyhrálo hned ve své první sezoně ▶

SC XAVEROV HORNÍ POČERNICE

Rok založení: 1920

Vývoj názvu klubu: SK Horní Počernice, SK DP Xaverov Praha, SK Xaverov Praha, 1. FC Terrex Praha, SC Xaverov Horní Počernice, a.s.

Úspěchy: účast ve druhé lize

Současnost: II. třída, skupina B

Počet týmů: jeden tým mužů, mladší žáci, dva týmy starší přípravky, dva týmy mladší přípravky, školníka

Co se struktury vedení týče, na Xaverově nejsou role nijak striktně rozděleny. „Jsme prostě skupina lidí, která se jednou za čas sejdou a řeší fotbal,“ vysvětluje předseda. „Na chodu klubu se podílí spousta lidí. V první

jsem jediného hráče, jedině dítě,“ prozrazuje předseda. „Navíc jsme přihlásili hned tři soutěže, takže jsme měli za úkol rychle sehnat minimálně třicet dětí a k tomu trenéry,“ vysvětluje Malina. „Proběhla náborová akce, jejímž

HŘIŠTĚ MÁ ODŘENÁ ZÁDA

Xaverovský areál v Božanovské ulici je útulný, rozlehlý, ale hlavně extrémně vytižený. Kromě xaverovských týmů tu trénují i juniorka, „osmnáctka“ a „devatenáctka“ Slavie, domácí zápasy tu navíc hrají i její výběry do sedmnácti a osmnácti let a občas i slávistické ženy. Hřiště tak dostávají dost zabrat.

Xaverovští (a slávističtí) fotbalisté mají k dispozici celkem tři plochy. „Jsou tu dvě travnatá hřiště, z nichž jedno je certifikované na druhou ligu a jedno s umělou trávou. Tomu jsme loni nechali zrekonstruovat osvětlení, je osazené nejmodernějšími svítidly italské výroby. Sice bychom ho ještě chtěli posílit, ale na přátelské zápasy a tréninky je to naprosto dostačující,“ prozrazuje sportovní manažer Svatopluk Malina. Vzhledem k počtu týmů, které na Xaverově trénují a hrají, je jasné, že

všechny tři plochy dostávají dost zabrat. „Jsme využiti skutečně naplno, kapacitně je to už na hraně,“ přiznává předseda Miroslav Držmíšek. „Hřiště má odřená záda, ale je přece od toho, aby se na něm hrálo,“ doplňuje ho s úsměvem Malina. Ten má na starosti i organizaci tréninků, což občas bývá oříšek. Řešení, respektive kompromis se ale najde vždy. „Je to o toleranci, respektu a komunikaci. Jednotlivé týmy se musejí uskloubit a dohodnout. Někdy se

STADION XAVEROV – HORNÍ POČERNICE

Název: stadion SC Xaverov Horní Počernice, a. s. – Božanovská ulice

Adresa: Božanovská 2098, 193 00 Praha 9 – Horní Počernice

Dopravní spojení: minutu pěšky od autobusové zastávky Libošovická (linky 223, 261 a 296)

Počet hřišť v areálu: dvě travnatá, jedno s umělou trávou a umělým osvětlením

zkrátka stane, že na jedné půlce hřiště je osmnáctka Slavie a na druhé čtyřicet dětí,“ usmívá se.

Areál se také musí neustále pečlivě udržovat. „Rozvoj zatím neřešíme, na rozdíl od klasické údržby, tedy oprav a výměn. Zkrátka vše, co je potřeba k tomu, aby areál byl provozuschopný,“ vysvětluje předseda. „Co se dostavěb a rekonstrukcí týče, jsme realisté a přehnané cíle si nedáváme. Byli bychom rádi, kdyby to tu fungovalo tak, jak to funguje doposud.“

Vedení jde také o to, aby si nenadělalo žádné dluhy. „Vše, co jsme tu udělali, jsme se snažili okamžitě zaplatit. Pracujeme s tím, co máme, děláme to, na co máme, a jsme rádi, že nás to baví. A nejen nás, ale i lidi, kterých na zápasy chodí poměrně dost,“ těší Držmíška. „Kolem stovky diváků bývá pravidelně, což je podle mě pro druhou třídu víc než adekvátní. A když se hraje turnaj záčků, nahrnou se sem třeba i čtyři stovky lidí. Rodiče, babičky a dědečkové a všichni si to užívají. To je pro nás největší odměna.“

Hřiště Xaverova pamatuje druholigové bitvy. Vzpomenete si i vy?

(2013–14) III. třídu a postoupilo o soutěž výš.

OBRÁNCŮM BYLO 194 LET

Tady však nastal problém. „Kvalita druhé třídy je vyšší a představa, že bychom v ní hráli s naší obrannou čtveřicí, byla nemyslitelná. Těm hráčům totiž bylo dohromady 194 let,“ směje se sportovní manažer. Klub ovšem posílil a šlape – v době uzávěrky tohoto vydání byl v tabulce na prvním místě. Ovšem přehnané cíle si ani tak nedává.

Prioritou je totiž mládež, v A-týmu jde hlavně o to, aby se hráči fotbalem bavili. „Nikdo neřeší, jestli hraje pět minut nebo celý zápas. Podařilo se dát tu dohromady skvělou partu lidí,

kteřá táhne za jeden provaz a nasákla naší filozofií, že fotbal je v první řadě zábava,“ těší Držmíška. „Samozřejmě chceme vyhrávat, ale nejde o život. Když se nepostoupí, může se to povést další rok. Koneckonců ve fotbale nikdy nevíte, co bude za pár měsíců,“ doplňuje ho Malina.

Šéfové klubu si zkrátka nestavějí vzdušné zámky. „My jsme rádi už jen za to, že se tu znovu hraje. Xaverov byl ve fotbalové republice vždy pojmem. Tradice a více než osmdesátiletá historie jsou zavazující a jsem přesvědčen, že Počernice i místní obyvatelé si zaslouží, aby se tu hrál fotbal. Těší nás, že jsme se na tom mohli podílet a hodně lidem tak udělali radost,“ uzavírá Miroslav Držmíšek.

Který z týmů v nižších soutěžích se může chlubit podobným zázemím?

HOBBY

MŮJ BRÁCHA MÁ PRIMA BRÁCHU

MARTIN HORVÁTH Z DÁBLIC VEDE FOTBALOVOU ŠKOLU, TRÉNUJE DOROST A HRAJE V KAPELE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ, ARCHIV MARTINA HORVÁTHA

V muzice to nedotáhl tak daleko jako jeho brácha, zato ve fotbale se dostal až do první ligy i k zahraničnímu angažmá. MARTIN HORVÁTH, bratr vítěze soutěže Česko hledá SuperStar, přesto ve světě hudby zůstal – s Vlastou hraje na bici v jeho kapele. Ale víc pro něj znamená fotbal. A hlavně trénování. Ať už vede dorostence nebo malé caparty, cítí se jako ryba ve vodě.

Martin začínal s fotbalem jako děčko v rodných Čerčanech. „Mám tři bráchy a všichni tam kopali, tak mě jednoho dne vzali s sebou,“ prozrazuje, že nejpobornějšímu sportu na planetě propadl celý sourozenecký klan Horváthů, tedy Emil, Radek, Vlasta i Martin.

Jeho další kroky pak vedly do Benešova. „Trenér, který nás vedl v Čerčanech, tam nějakým způsobem pomáhal a jednou mě vzal na nábor. To mi mohlo být nějakých deset roků. Tam jsem začal hrát za starší žáky,“ vrací se na začátek devadesátých let.

HRÁL ZA REAL OVIEDO

Đáblický sympaták platil za velký talent, proto přeskakoval věkové kategorie a už ve čtrnácti hrál celostátní ligu dorostu. Stal se z něj mládežnický reprezentant a v jeho šestnácti letech po něm sáhla Příbram. „Vybral si mě přímo pan Kotrba, který tam tehdy koučoval, a začal jsem rov-

nou trénovat s A-týmem. Hned jsem s nimi odjel na přípravu na Kypr, ale bohužel jsem se tam zranil, přetrhal jsem si vazy v koleni. Takže jsem měl dlouhou pauzu a musel se rozehrávat v běčku, což mě přibrzdilo,“ upozorňuje s tím, že zdravotní trable ho limitovaly celou kariéru.

Ve středočeském klubu se Martin přesto prosadil, strávil v něm šest let a ochutnal i první ligu. „Ale moc zápasů jsem si nezahrál, tuším, že v základní sestavě jich bylo tak šest,“ vybavuje si. Po příchodu trenéra Pavla Tobiáše, se kterým si moc neseďl, následoval přesun do Bohemians 1905 a následně do Španělska, kde hájil barvy Realu Oviedo, týmu čtvrté nejvyšší soutěže.

K neobvyklému angažmá se dostal vesměs náhodou. „Nějaký hráč, už bohužel nevím jméno, tam měl jít, ale zranil se. Tak agentura Sport Invest, která mě tehdy zastupovala, nabídla klubu jako náhradu mě,“ vysvětluje.

Po roce a půl se Martin přesunul na Slovensko, kopal za tehdy druholigovou Dunajskou Stredu. „Tam mi zlomili nohu, takže jsem šel zpátky do Příbrami,“ popisuje svou pestrout fotbalovou pouť.

VZTAH K POHYBU

Další štací byly Votice, pak Blšany a před zhruba dvěma lety se Martin přesunul do Đáblic, kde zakotvil. A kde také začal jeho přerod z hráče v trenéra. „Vždycky jsem to nějak uměl s dětmi, šlo to úplně přirozeně. A říkal jsem si, že když se kariéra chýlí ke konci, byla by škoda s fotbalem skončit úplně, vysvětluje. Martin už si nechtěl „hrát na profesionálního fotbalistu“, ale snažil se najít uplatnění jinde. „Rozhodl jsem se jít jinou cestou. Dodělal jsem si maturitu na obchodce a začal trénovat mládež, v čemž jsem se hodně zhlédnul,“ vzpomíná na začátek další životní etapy. „A i z reakcí okolí jsem nabyl dojmu, že mi to jde,“ usmívá se.

Na prahu třicítky tak Martin objevil svůj největší koníček, který se záhy stal i jeho prací. V Đáblicích začal trénovat dorost, má na starost všechny mládežnické výběry a pořádá i letní fotbalové kempy. Letos proběhl už

druhý ročník. Dalším krokem bylo založení fotbalové školy Individual Football School (IFS). „Podstata je taková, že ke mně děti chodí jednou týdně trénovat individuálně v malých, v průměru čtyřčlenných skupinkách. Jsou to ▶

MARTIN HORVÁTH

Věk: 31

Klub: SK Đáblice

Post: střední záložník

Řekli byste, že tento muž bubnuje v rockové kapele svého bratra?

Umění... Za každého počasí, za světla i tmy, Horváth učí mládežníky.

kluci z různých klubů a jde o doplněk ke klasickým tréninkům," nastiňuje.

V jeho škole nejde o fyzickou ani o taktiku, nýbrž o technické dovednosti. „Zpracování a příjem balonu, první dotyk, klamavé pohyby... Ale je toho mnohem víc," vypočítává. „S míčem jsem nikdy neměl problém, tak se klukům snažím předat co nejvíc.“

V IFS je horní limit účastníků 14 let, ale Martin se věnuje i těm úplně nejmenším klukům. V ďáblické školce totiž prvním rokem vede „pohybový“ kroužek. „U takhle malých, třeba čtyř nebo pětiletých dětí nejde vůbec o fotbal. Je to o pohybové přípravě a vlastně i o motivaci. Když je fotbal chytne a přijdou k nám do klubu, už v sobě mají nějaké základy, návyky," osvětluje. „I když samozřejmě nemusejí jít na fotbal, ale na jakýkoliv sport. Jde o to, aby měly vztah k pohybu a k soutěživosti," upozorňuje.

BUBNOVAL 12 HODIN DENNĚ

Martin, který nadále kope za „áčko“ Ďáblic (ovšem vinou časového vytížení už jen nepravidelně), se krom fotbalu věnuje i hudbě. Koneckonců všichni jeho bráchové jsou muzikanti. „Odmala jsem se učil na piano,

ale nikdy mě to moc nebavilo. Ten drill v hudebce a cvičení z not..." směje se. „Ale na druhou stranu jsem rád, že mě k tomu rodiče nutili, protože jsem toho v dospělosti využil," naráží na fakt, že dnes ve Vlastově kapele hraje na bicí.

K tomu však potřeboval hodně trénovat. „Měl jsem sice přípravu v tom, že jsem v dětství hrál na různé nástroje, kromě piana jsem se sám naučil i na kytaru. Ale i tak jsem musel dost cvičit, hrál jsem třeba i dvanáct

hodin denně. Ale já jsem takový, že když mě něco chytne, tak se kousnu a vydržím jakýkoliv drill," vzpomíná na období před třemi lety, kdy se stal součástí kapely. Mimochodem – na kytaru v ní hraje i další člen klanu Horváthů Radek.

Muzice nevěnuje Martin tolik času, nicméně je nedílnou součástí jeho života. „Zrovna teď jsme dokončili klubové turné k bráchově nové desce s názvem To máme znát, což bylo nějakých sedm koncertů," přibližuje. K tomu prozradil, že i slavný Vlasta se v minulosti věnoval fotbalu. „Kopal do nějakých čtrnácti let a pamatuju si, že mu to šlo. Hrál v útoku, byl strašně rychlý a dával hodně gólů. Ale už v útlém věku se naplno začal věnovat muzice, takže fotbal musel jít stranou. Ale dodnes si spolu občas zahrajeme za Real TOP Praha. Pořád mu to jde, ale protože nemá čas na tréninky, už to fyzicky není úplně ono," směje se.

Martin Horváth je fotbalista, trenér i muzikant v jedné osobě. Volný čas mu tak prakticky nezbývá, ale to mu nevadí. „Jsem spokojený s tím, jak to je. Hudba mě baví hlavně díky bráchovi, protože s ním to jde úplně samo, a trénování mě naprosto naplňuje. Věřím, že to tak vydrží ještě dlouho.“

Martin Horváth zasvětil svůj život nejen aktivnímu hraní, ale také trénování fotbalu.

FOTO MĚSÍCE

DĚTSKÝ PŘÍBĚH

ČTYŘI DĚTI – TŘI DIVÁCI A JEDEN STŘELEC. PO ZÁPASE NIC DIVNÉHO, ALE... TEN PŘÍBĚH JE NEUVĚŘITELNÝ! PRVNÍ VE FRONT� KOUKÁ, JAK TO KAMARÁD SPRÁVNĚ KOPE, DRUHÝ ZAMĚŘUJE BRANKU A TEDY CÍL POVEDENÉ STŘELY A ZE TŘETÍHO BUDE FOTBALOVÁ SUPERHVĚZDA. FOTOGRAFA ZATÍM SICE ÚPLNĚ NESLEDUJE, ABY ZAPÓZOVAL, ALE O OKOLÍ DOBRĚ VÍ!

FOCENO: BĚHEM MISTROVSKÉHO UTKÁNÍ KATEGORIE U9 MEZI SK STŘEŠOVICE A SK SATALICE
AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

**ATRAKTIVNÍ
WEB PFS**

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my

 Pražská teplotárenská
Bezpečné teplo vašeho domova

Pražská teplotárenská a.s. • Partyzánská 1/7 • Praha 7 • www.ptas.cz